

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

Entrem al Seminari

A Catalunya el curs 2024-2025 ha començat amb disset nous seminaristes, dels quals dotze conviuran a la Residència Sant Josep Oriol, al carrer Diputació de Barcelona

P 8-13

**Coneixem el nou bisbe
de Sant Feliu de Llobregat,
el dominic fra Xabier Gómez**

P 18-20

SUMARI

20 OCTUBRE 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Entrevista	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Societat	38
Agenda	46
Des del carrer	47

22-23

**Javi Bausili, nou
prevere de Terrassa**

L'ordenació va tenir lloc el 29
de setembre

26-28

“Les Esglésies de Catalunya es mereixen poder tenir una universitat eclesialística”

Entrevista a Joan Torra, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

38-39

Mn. Josep Ruaix i Vinyet publica “Poesia completa 1957-2023”

És una antologia completa de la seva producció poètica

47

We Work arriba a Poblet i Vallbona

Els cistercencs Borja Peyra i Sara Picher, coordinadors d'aquesta iniciativa

EDITORIAL

Esperit de comunitat

El 8 d'octubre el bisbat de Sant Feliu de Llobregat va escriure un nou capítol de la seva història, breu però intensa, de vint anys. El bisbe Agustí Cortés, primer i únic bisbe —fins ara— de la jove diòcesi, feia dos anys que esperava el seu relleu episcopal, d'ençà que en fer 75 anys va presentar la renúncia preceptiva. Un relleu que finalment ha arribat en la persona del dominic guipuscoà Xabier Gómez García, de 54 anys i, en el moment del nomenament, prior del convent de Sant Tomàs d'Aquino – El Olivar (Madrid) i director del Departament de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola. Després del cistercenc fra Octavi Vilà, bisbe de Girona, el dominic fra Xabier Gómez serà el segon religiós que s'integra en l'episcopat català.

El pontificat del papa Francesc, el primer jesuïta de la història, s'ha caracteritzat pel nomenament de religiosos per al ministeri episcopal. La vida consagrada es complementa amb la vida del prevere diocesà i, fins i tot, esdevé un far en molts aspectes, entre els quals en el comunitari.

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, responen a la demanda de Francesc de promoure l'esperit de comunitat al Seminari, han impulsat un curs introductori conjunt. Així, el curs 2024-2025 ha començat a les diòcesis catalanes amb nous seminaristes que comparteixen el Propedèutic a la Residència Sant Josep Oriol, al carrer Diputació de Barcelona. Com indica la *Ratio fundamentalis Institutionis sacerdotalis* (51), “l'experiència de la vida comunitària és un element preciós i ineludible en la formació dels qui hauran, en el futur, d'exercir una veritable paternitat espiritual enmig de les comunitats que tinguin confiança”.

.....

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

--	--	--	--

ENTITAT

--	--	--	--

OFICINA

--	--	--	--

DC

--	--

COMPTE

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

DATA (DD/MM/AA)

--	--	--	--	--

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

JORDI SABATÉ PONS

@pons_sabate

10/10/2024

Activista

Aquesta imatge em quedarà gravada eternament a l'ànima. El meu estimat amic i Míster Juan Carlos Unzué, i un servidor a la Tribuna de l'Hemicicle al Congrés dels Diputats, el dia de l'aprovació de la Llei ELA. A l'esquerra hi havia la meva estimada amiga Noemí Sobrino

CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA

@OmellaCardenal

08/10/2024

Arquebisbe de Barcelona

Vull agrair els anys de ministeri episcopal del bisbe Agustí Cortés a la diòcesi germana de Sant Feliu. També vull felicitar Xabier Gómez, op, pel seu recent nomenament. L'encomano a la Mare de Déu de Montserrat, patrona del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Preguem per ell i la seva missió.

CARLA VALL I DURAN

@CarlaVall

08/10/2024

Advocada penalista

Em sembla preocupant com els més joves perceben la llengua i les seves normes com a prescindibles. CV plens de faltes d'ortografia, escrits als quals ni se'ls ha passat el corrector... I em refereixo a una professió on la llengua és la nostra eina de treball. Barbarismes, infinitat d'accents inexistents, CV amb cap adequació. Entenc la frustració i la desgana però si ni quan optes a una feina procures demostrar que podràs treballar-hi...

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

TAULA DE DIÀLEG INTERRELIGIÓS DES DE FA 20 ANYS

El Grup de Treball Estable de Religions, format per representants oficials de musulmans, jueus i cristians diversos, celebra aquest 2024 el seu 20è aniversari. Mohammed Halhoul, representant de l'islam i president de torn del GTER, va explicar divendres 11 d'octubre, des de la secció *Temps de diàleg* dins el programa *Sense distància*, que un dels grans objectius és "unificar mirades i sumar esforços per construir la pau i la convivència, des del rebuig a la violència i el treball a favor de l'entesa i la justícia".

Mohammed Halhoul, que va re-

conèixer "l'empenta i l'entusiasme de l'arquebisbat de Barcelona en els inicis", va assegurar que "les religions aporten molt a la societat i, per tant, han de tenir-hi veu". El també portaveu del Consell Islàmic i Cultural de Catalunya va dir que "la creació del GTER va partir del desig de ser més que una trobada de creients". Finalment va recordar les dues grans celebracions en què ha participat: la Setmana Mundial de l'Harmonia Interconfessional i la trobada interreligiosa el 26 de setembre al Centre Abraham.

Zoom MACIÀ GRAU

David García

El dissabte 5 d'octubre, la Germanat del Rocío de Barcelona va fer efectiu el seu trasllat de l'església de Sant Jaume a la parròquia de Betlem. Després de celebrar l'última missa al temple de Sant Jaume, tots els germans van participar en una processó solemne que va omplir la Rambla de les Flors de llum i color. Els membres de la Germanat, encapçalats per la nova germana major per al romiatge al Rocío del 2025, Lidia Rayo, van traslladar el Beneït *Simpecado* mentre resaven el *Déu vos salve Maria*. Actualment ja es pot venerar a la capella del Sagrat Cor de la parròquia de Betlem, la nova casa de la Germanat.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

21 d'octubre del 1955

Aigüestortes i el llac de Sant Maurici són declarats Parc Nacional

Punt de vista

Una esperança escapçada?

**LUIS MIGUEL
LUNA BERGES**

Secretari de Presidència
i Comunicació de Càritas
Catalunya

El 18 de setembre passat vaig llegir amb molt d'interès l'article del Dr. Jordi Arcarons sobre la renda bàsica universal (RBU), publicat a *Catalunya Cristiana*. Un text rigorós i molt didàctic que posava de manifest la importància d'implementar la RBU a Catalunya, fet que suposaria que, "amb una renda bàsica, Catalunya seria el segon país menys desigual de la Unió Europea" (Col·legi d'Economistes de Catalunya, 18 de gener del 2024). Déu n'hi do!

Respecte aquest tema, el Centre d'Estudis d'Opinió (CEO) va publicar l'enquesta *Òmnibus de la Generalitat de Catalunya 2024-1*. Segons aquesta, un 61,9% de la població de Catalunya es

Els nostres governs han de ser agosarats i valents per tal de lluitar amb diferents eines per a l'erradicació de la pobresa

mostra d'acord amb la implementació de la RBU.

L'esperança que ens aportava el Dr. Arcarons i l'enquesta ha quedat escapçada amb l'aturada sobtada del Pla Pilot per Implementar la Renda Bàsica Universal, creat el juny del 2021 per la Generalitat de Catalunya.

Recentment, Sergi Raventós, cap d'aquesta oficina, expressava el seu agraïment a les entitats socials col·laboradores, com ara Càritas Catalunya. Per a totes les organitzacions que hem participat i que hem seguit aquesta innovadora iniciativa, és una llàstima que aquest pla s'hagi estroncat.

El Tercer Sector Social de Catalunya en general tenia moltes espe-

rances posades en aquesta prova que s'havia de desenvolupar en dues ciutats de Catalunya i que hauria suposat una passa endavant i un indicador rigorós de la seva viabilitat. Esperem que tots els esforços i recursos econòmics destinats no quedin en el no-res i que s'aprofitin les evidències de l'estudi, la metodologia i els materials de divulgació.

El que resulta evident és que per fer possible aquesta iniciativa —que el mateix papa Francesc també promou— i d'altres, com la taxa Tobin, els nostres governs han de ser agosarats i valents per tal de lluitar amb diferents eines per a l'erradicació de la pobresa. ■

Notes miscel·lànies sobre el Seminari Conciliar de Barcelona

Les Ordinacions del 1614, el primer reglament

DANIEL GIL SOLÉS

Coordinador tècnic de la
Biblioteca Pública Episcopal
del Seminari de Barcelona

El manuscrit, escrit en català, consta de 90 fulls

Amb la creació primer del Seminari Conciliar de Barcelona el 20 de novembre del 1593, i la seva posterior obertura el 13 de setembre del 1598, al Seminari li mancava disposar d'un reglament de règim intern que en regulés el funcionament. Mort el bisbe Dimes el 5 d'agost del 1598, caldrà esperar fins a l'episcopat del bisbe Lluís de Sanç i Manegat perquè el Seminari disposi d'un reglament propi. Així, el bisbe Sanç signa el mes de gener del 1614 el manuscrit de les *Ordinacions*

del Col·legi ò Seminari Episcopal de Nostre Senyora de Montalegre de la ciutat de Barcelona, esdevenint així el primer reglament aprovat per a un Seminari Conciliar a Catalunya.

El manuscrit, escrit en català, consta de 90 fulls: del full 10 al 69, hi trobem el *Capítol de les Ordinacions del present Seminari*, mentre que del 69 al 87, hi figuren els *Capítols dels oficis y carrechs dels que tenen de regir y administrar en lo present Seminari*. Finalment hi trobem la validació notarial de Pere Carbonell (fulls 89-

90); i com succeïa habitualment amb aquesta tipologia de documents, la validació estava escrita en llatí. Enric Subirà i Blasi el va estudiar, el va transcriure i el va afegir al corpus documental de la seva obra *El Seminari de Barcelona (1593-1917)*, i considera que amb aquestes constitucions "van quedar sòlidament estructurades les línies bàsiques per al futur d'aquesta institució". Aquestes Ordinacions es conserven a la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

Siguem deixebles missioners de Crist

Aquest diumenge l'Església celebra la Jornada mundial per a l'evangelització de tots els pobles, coneguda entre nosaltres com el dia del *Domund*. El papa Francesc, en el seu missatge per a aquesta Jornada, comenta la paràbola evangèlica del banquet nupcial i, per això, ha titulat el seu missatge: "Aneu i convideu a tothom al banquet" (cf. Mt 22,9), i ens recorda que tots estem cridats a ser deixebles missioners de Crist, cadascú segons la seva condició de vida.

Enguany visc aquesta diada missionera a Roma, participant en les reunions del Sínode sobre la sinodalitat; el Sínode ja és en la fase final i, com diu el Papa, "haurà de relançar l'Església cap al seu compromís prioritari, que és l'anunci de l'Evangeli en el món contemporani".

El missatge del papa Francesc conté tres elements significatius que ens poden fer reflexionar sobre la vocació missionera dels cristians: el Papa ens fa moure, ens fa convidar els altres i vol que tots compartim un banquet. El Sant Pare ens anima a anar cap a fora, ens envia a sortir de les nostres seguretats. Vol que ens movem, que no ens cansem de participar en la missió que ens ha encomanat Crist. Ens vol missioners plens de joia, vol que siguem una Església en sortida. I ens fa sortir per trobar-nos amb els nostres germans i convidar-los a conèixer Jesucrist i a construir tots junts, amb alegria, el Regne de Déu. En la paràbola de Mateu, el rei convida a tots al banquet de noces del seu fill. Tots nosal-

tres també som convidats a gaudir del banquet del Regne del Cel, un banquet fratern, amb la taula plena de "plats gustosos i succulents" (Is 25,6b), on regna la justícia i la pau. En aquest banquet sublim ens alimentem del pa de l'Eucaristia i de la Paraula de Déu fins a la nostra trobada amb Ell, Déu i Pare de misericòrdia.

Avui en aquesta Jornada cal que recordem la bella labor dels nostres missioners i missioneres, que no defalleixen i que, davant de la incertesa, sempre troben motius per continuar. El resultat de les col·lectes amb motiu del *Domund*, que es fan a totes les diòcesis avui, estan íntegrament destinades al Fons Universal de Solidaritat. Les Obres Missionals Pontifícies utilitzaran aquest Fons, en nom del Papa, per a les necessitats de les obres missionals de tota l'Església.

Els missioners són testimonis fidels de l'amor de Déu, anuncien Jesucrist d'obra i paraula amb il·lusió, ells són fidels al mandat que Crist ens proposa en l'Evangeli: "Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus" (Mt 28,19).

Benvolguts germans i germanes, preguem per tots aquells que anuncien l'Evangeli arreu del món i agraïm-los aquesta encomiable tasca. Gràcies també a tots vosaltres per la vostra generositat i la vostra solidaritat amb els missioners i missioneres amb motiu del dia del *Domund*. Siguem generosos ajudant materialment i personalment en la gran obra missionera de l'Església. ■

El curs comença a les diòcesis catalanes amb disset nous seminaristes, dotze dels quals per primera vegada conviuran a la Residència Sant Josep Oriol, al carrer Diputació de Barcelona

VOCACIÓ EN MARXA

CARME ESCALES

Aquest setembre va començar un nou curs a tots els centres d'ensenyament. També allà on es preparen els futurs diaques i capellans, les persones que, guiades per una profunda convicció de fe, fan camí com a propers transmissors dels missatges d'aquesta fe, com a dedicació vocacional, afany de vida.

A les diòcesis amb seu a Catalunya hi ha tres seminaris: el Seminari Conciliar de Barcelona (en el qual es formen els seminaristes de les diòcesis de Barcelona i de Sant de Feliu de Llobregat), l'Interdiocesà i el de Terrassa.

Agustí Codinach

Missa d'inici de curs al Seminari Major Interdiocesà,
el 18 de setembre, presidida per l'arquebisbe de
Tarragona i president de la Conferència Episcopal
Tarraconense, Joan Planellas.

Agustí Codinach

La capella del Seminari Conciliar de Barcelona va acollir la missa d'inici de curs, presidida pel cardenal Omella i concelebrada pels bisbes auxiliars de Barcelona i per Mons. Agustí Cortés, actualment administrador apostòlic del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Cada any, els nous seminaristes fan un curs introductori, Propedèutic, que és el nom que rep l'ensenyament preparatori. L'objectiu d'aquest curs és discernir la solidesa de cada nova vocació. I enguany, per primer cop, el Propedèutic el viuen de manera conjunta dotze seminaristes nous, convivint en un mateix espai: la Residència Sant Josep Oriol, al carrer Diputació de Barcelona —sis de Barcelona, dos de Vic, dos de Tarragona, un de Solsona i un de Girona. Els tres nous de Terrassa assisteixen a les classes i a les altres activitats formatives, però resideixen al seu Seminari. El mateix passa amb dues vocacions tardanes del Seminari Major Interdiocesà, procedents de les diòcesis d'Urgell i de Girona.

“El curs propedèutic no té valor acadèmic, és per conèixer-se un mateix, l'Església i el Senyor. Estudien els documents del Concili Vaticà II, catecisme, litúrgia, teologia i llatí, entre altres assignatures”, explica Jordi Domènech, el mossèn formador d'aquest curs introductori, sota el guiatge del bisbe David Abadías. Formador, i no professor, precisa. “Els professors venen, donen una assignatura i marxen. Jo, en canvi, convisc amb ells, reso i parlo amb ells, dinem junts, fem trobades de comunitat, xerrades, i en tot el que veig els ajudo i els dono consells sobre la manera de fer. Estic per servir-los, per al que necessitin.”

“Entre tots creem un ambient favorable perquè els joves se sentin més acompanyats”, afegeix mossèn Salvador Bacardit, rector del Seminari Conciliar de Barcelona.

Domènech porta la Pastoral de Vocacions de Barcelona amb l'equip de la Pastoral Jove. Diu que “el cardenal va voler que la de Vocacions estigués lligada a la Pastoral Jove”. Fan dos recessos de discerniment vocacional a l'any, un per a nois i un per a noies, i accions com la cadena de pregària, el mes de novembre, per a les vocacions, a més d'una pregària contínua. “Tal com diu el Senyor, intentem que la gent pregui perquè hi hagi més vocacions”, comenta mossèn Jordi Domènech.

Una tasca necessària en temps de poques vocacions. “El cardenal sempre diu que és natural aquesta mancança, una menor natalitat i menys relació amb Crist fa que hi hagi menys vocacions. Però penso que el Senyor continua cridant a l’amor”, conclou.

ENTREM A L'INTERDIOCESÀ

Al número 49 del carrer de Casp de Barcelona, hi ha el Seminari Major Interdiocesà. El seu rector, Pere Oliva, ens explica que fa trenta-cinc anys aquest edifici de l'any 1870, que havia estat monestir de les Mares Reparadores, es va triar perquè fos el primer Seminari co-

mú. Segons havia manat als bisbes Joan Pau II, els seminaristes de les diferents diòcesis que venien a estudiar a Barcelona havien de viure junts, i no en pisos, com fan la majoria d'estudiants i com havien fet els seminaristes abans de crear-se l'Interdiocesà.

Oliva, igualadí de 63 anys, va ser un dels seminaristes a estrenar-lo. En aquella primera promoció, diu, “érem uns quaranta”. En anys posteriors van arribar a ser més fins i tot, però en els darrers anys, han estat molts menys, segons comenta, al costat de mossèn Gabriel Casanovas, vicerector de l'Interdiocesà nascut a Barcelona però del bisbat d'Urgell. Casanovas viu a l'Interdiocesà durant la setmana, però el cap de setmana marxa a la Seu d'Urgell, on porta parròquies, també alguna a la Cerdanya.

Avui ens obren les portes per conèixer tres dels seus seminaristes: en Rui Freire, en Mateo Arias i en Lluç Juscafresa. Són tres dels vint aproximadament que conviuen en aquesta comunitat formativa que és el Seminari, a part dels cinc novells que fan el curs propedèutic i, per tant, viuen al Seminari Conciliar de Barcelona amb els altres novells.

En Rui va néixer i créixer a Portugal. El 2006, quan ell tenia vuit anys, va venir a Catalunya amb la seva família. Primer van viure a Tàrraga, abans de fer-ho a Cardona, parròquia en la qual va iniciar la catequesi de Confirmació i va sentir la crida vocacional. Una trucada del seu germà gran manifestant-li la gran alegria que sentia per haver rebut el sagrament de la Confirmació diu que va motivar el seu discerniment vocacional, “em va portar a plantejar-me la meva aproximació a la fe cristiana, contemplant com el Senyor s'ha servit d'algunes persones, com a instrument de la seva gràcia i amor, per fer-me veure què volia de mi”. Diu també que la seva crida “va sorgir de l'exemple del rector de la meva parròquia en el moment que feina la catequesi de Confirmació i també de la pregunta de la meva catequista que em va dir: ‘T'has plantejat mai la vocació al sacerdoci?’ Aquella pregunta va marcar un punt d'inflexió en la meva vida, va ser com una llavor que es va plantar al meu cor i va provocar una gran inquietud interior. Els mesos posteriors cada dia en la

JORDI DOMÈNECH
“Una menor natalitat i menys relació amb Crist fa que hi hagi menys vocacions, però el Senyor continua cridant a l'amor”

SALVADOR BACARDIT
“Entre tots creem un ambient favorable perquè els joves se sentin més acompanyats”

RUI FREIRE
“La crida va sorgir de l'exemple del rector de la meva parròquia en el moment que feia la catequesi de Confirmació”

meva pregària personal li demanava a Déu què volia de mi. L'acompanyament del mossèn del moment, de la catequista, del bisbe i de la comunitat parroquial em van fer sentir l'escalf d'una Església que és mare i acull un fill amb estima”.

Ja porta deu anys de camí vocacional, entre Seminari menor i Seminari major. Manifesta que “només desitjo ser un bon prevere segons el cor de Jesús”. Ja ha acabat la formació de Teologia, i ara inicia l'etapa pastoral, en la qual també continuarà estudiant una llicència a l'Institut de Litúrgia *ad Instar Facultatis* (ILF) de Barcelona. Els caps de setmana i vacances està destinat a la parròquia de Berga, i es prepara per a l'ordenació diaconal, i posteriorment la presbiteral.

Rui subratlla que el Seminari Major Interdiocesà “és una bonica comunitat familiar, on fàcilment es percep l'entrega i el servei entre nosaltres”. Ha notat que “el desig de fer sentir que l'altre es trobi com a casa fa que sigui possible palpar l'ambient propi d'una llar on constantment es remarca el nostre amor per seguir Jesucrist”. De tots els moments viscuts, destaca la pregària en comunitat i l'oportunitat de pregària personal, així com l'Eucaristia diària.

EL DIA A DIA AL SEMINARI

En Mateo va néixer a la ciutat colombiana de Medellín, i va arribar al Seminari el 16 de setembre del 2021. Ara és a cinquè, l'últim curs. Els dos anys de Filosofia els va estudiar a Roma. De diumenge a la nit fins al divendres al migdia, viu a l'Interdiocesà. I el cap de setmana se'n va a la Seu d'Urgell on, a la catedral de Santa Maria, ajuda en la pastoral, on hi ha un grup parroquial amb matrimonis i gent jove, a la catequesi de joves i a la litúrgia.

Diumenge a la nit, retorna al Seminari perquè a les deu de la nit, tota la comunitat de seminaristes comparteixen la pregària de les Completes. “És l'únic dia que les fem conjuntament. La resta de la setmana, cadascú les viu individualment.”

Cada dia està marcat per la pregària. “Cada dia fem la missa i la litúrgia de les hores, laudes, vespres... A les 7.30, ens trobem a la capella i fem una estona de pregària personal. Després, esmorzem i anem a la facultat i, a les 13.45, ens tornem a

trobar a la capella per fer l'hora sexta. A continuació, dinem i prenem cafè i fem conversa a la sala comunitària, on tenim televisió i diaris, per estar al dia de l'actualitat.”

Les rutines de dilluns a divendres segueixen el ritme de la facultat. Normalment, segons explica en Mateo, de 9 a 13 hores fan les classes. “La tarda la dediquem a l'estudi i a fer la feina de la facultat. I, depenent del dia, tenim diferents activitats”, diu. Dimarts fan servei als pobres, “els portem un entrepà i un suc, que és l'excusa per anar a trobar gent del carrer en situació vulnerable. I visitem gent gran de residències properes al Seminari”. Dimecres, algú de fora els visita. “Pot ser un empresari, un polític, un monjo, que ens ve a fer una xerrada i, així, ens informem de tot una mica, economia, política o vida religiosa.”

Dijous després de l'estudi personal dediquen temps a practicar algun esport, com el futbol amb alumnes d'alguna escola propera, o van a la piscina, al gimnàs o a córrer. Divendres després del dinar, cadascú torna a la seva diòcesi, fins diumenge a la nit que es tornen a trobar per compartir les Completes. En Mateo és un exemple de les vocacions arribades de lluny. “A Colòmbia encara hi ha una gran tradició catòlica, Europa va al davant en tot, també en la secularització”, diu. I sent que “el fet que les vocacions ara vinguin de Llatinoamèrica és una manera de tornar l'evangelització que ens van portar des d'aquí a la nostra terra, i jo estic content de poder fer ara aquest retorn aquí on, a més, he après a estimar la terra i la cultura”.

En Lluc té vint-i-dos anys i està fent el quart curs. Va néixer a Banyoles i l'origen de la seva fe i les ganes d'entrar al Seminari els vincula a les vivències que de petit ja va tenir d'una tieta àvia religiosa missionera de les filles del Cor de Maria. “Venia a l'estiu a casa i veure una persona consagrada sempre imposa. És un testimoni.” Fent el Batxillerat a Girona, en Lluc es fixava molt en la vida a la parròquia. “Veia aquella vida senzilla, discreta, humil, entregada. M'impactava molt veure com viuen els capellans, sense gaires luxes i felços, entregant la vida fins al final i amb un somriure. Déu et parla a través d'aquests testimonis que tenim a prop.”

MATEO ARIAS
“El fet que les vocacions ara vinguin de Llatinoamèrica és una manera de tornar l'evangelització que ens van portar des d'aquí a la nostra terra”

LLUC JUSCAFRESA
“Qualsevol renúncia es fa molt petita si sents que el que guanyes és molt més, i en casos com el meu, si és el que Déu et demana”

Celebració d'inici del curs del Seminari de Terrassa, el 8 d'octubre passat, presidida pel bisbe Salvador Cristau.

A missa no hi va anar cada diumenge fins a l'any 2017, després d'un pelegrinatge a Lourdes amb l'Hospitalitat de Girona. "A quart d'ESO un amic em va dir que es feia aquest viatge. Em va impactar veure la fe de la gent en el moment d'abandonar-se, en un moment de malaltia és normal rebel·lar-se, una experiència de fe així impacta des de l'esperança. I no més cal tenir els ulls oberts per adonar-se'n. I va ser aleshores quan em vaig enfocar més en la vida cristiana."

Però, a vint-i-dos anys, lliurar-se a aquesta entrega ens duu a preguntar-nos com se senten les renúncies que aquesta vida implica, com les que demana el celibat. "A la vida sempre es renuncia a coses. Però qualsevol renúncia es fa molt petita si sents que el que guanyes és molt més, i en casos com el meu, si és el que Déu et demana. La clau és saber per a què Déu et demana, que pot ser casar-te i fer una família cristiana preciosa o conviure amb altres germans cape-

llans en una comunitat religiosa, on sigui que et cridi."

A ell ni el sobta ni el desanima l'actual crisi de fe i vocacions. "L'Església és molt gran. Àsia i Àfrica són plenes de joves i vida. De vocacions tampoc n'hi ha en el món de la pagesia. Però nosaltres cal que continuem portant el missatge de l'Evangeli, és el millor que podem oferir. Ens en sortirem més o menys, però la gent sempre tindrà set de Déu." ■

V

Agustí Codinach

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim la preocupació del **Papa** per les **guerres**, i coneixem el **bisbe electe de Sant Feliu de Llobregat, fra Xabier Gómez**, i el nou **sacerdot de Terrassa, Javi Bausili**

El bisbe electe de Sant Feliu, fra Xabier Gómez, pren el relleu a Mons. Agustí Cortés després de 20 anys de servei a la diòcesi.

El 7 d'octubre es va celebrar una jornada de dejuni i pregària per la pau

“La vergonyosa incapacitat de la comunitat internacional” per posar fi a la guerra

ÁNGELES CONDE
Corresponsal a Roma

El mes d'octubre es va inaugurar al Pròxim Orient amb el llançament des de l'Iran d'uns 200 míssils balístics contra Israel. La sofisticada “Cúpula de ferro”, el sistema defensiu del país, va complir amb la seva funció i, tot que alguns projectils van tocar terra, no van causar destrosses grans. Un home va morir a Cisjordània en caure-li un tros de míssil interceptat.

El 2 d'octubre el Papa no va evadir aquest repunt en l'intercanvi de violència a la regió. A la missa d'obertura del Sínode sobre la Sinodalitat, no va esmentar explícitament l'atac de Teheran, però va tornar a fer una crida sentida a la pau amb dues propostes. En acabar l'homilia, va anunciar que diumenge 6 d'octubre aniria a la basílica de Santa Maria la Major per pregar per la pau. De cara al 7 d'octubre, va convidar tots els fidels a fer dejuni i pregària per la pau “en aquesta hora dramàtica de la nostra història”, assegurava des de la plaça de Sant Pere.

Es compleix un any de la massacre de Hamas perpetrada contra Israel i la guerra subsegüent en la qual han mort milers d'innocents a Gaza i que ha obert una escletxa encara més gran entre israelians i palestins. El Papa va recordar el diumenge 6 d'octubre, durant el res de l'Àngelus, que, des d'aquell 7 d'octubre, “el Pròxim Orient s'ha sumit en un patiment cada vegada més greu”. Va reiterar la doble exigència que siguin alliberats els ostatges israelians —més de

100 dels quals es calcula que estarien vius menys de 60— i que es proveeixi d'ajuda humanitària els civils que ho necessiten a Gaza. I va manifestar la seva preocupació per la població del sud del Líban. El Pontífex va convidar a unir-s'hi “amb la força del bé contra els entramats diabòlics de la guerra”. A la tarda, va anar a la basílica de Santa Maria la Major. En altres ocasions també ha acudit a aquest temple per implorar la pau. Així ho va fer el maig del 2022 quan va convocar un Rosari especial per Ucraïna. En aquella ocasió, el Papa el va voler resar davant l'estàtua de Maria Regina Pacis que, el 1918, el papa Benet XV va manar esculpir per demanar a la Mare de Déu la seva intercessió pel final de la I Guerra Mundial.

El diumenge 6 d'octubre Francesc es va asseure al costat de la icona de la Salus Populi Romani, la patrona de Roma. Després del res del Rosari, va pronunciar una pregària breu en la

PAPA FRANCESC

“Sembla que pocs s'interessen pel que més es necessita i el que la gent vol: el diàleg i la pau”

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Resignació,
germà,
resignació!

Davant de situacions de dificultat, de complicació, fins i tot de patiment, solem sentir l'expressió: "Caldrà resignar-se", o paraules semblants. Frases d'aquest tipus poden fer més mal que benefici. Normalment, per resignació entenem l'assentiment o assumpció passiva d'una dificultat, d'alguna adversitat o d'algun problema. Amb la qual cosa, quan li diem a algú que tingui resignació, l'estem convidant a aguantar de manera passiva, a acomodar-se, a adaptar-se o emmotllar-se, sense tenir en compte la circumstància que està vivint, sense que això el porti a implicar-se activament; d'aquesta forma, no s'afronta la situació, ni es busquen solucions. L'estem convidant a refugiar-se en un racó i esperar que tot passi. És una invitació al patiment sense sentit. Davant les dificultats, els problemes o els obstacles, que de vegades són molts, hem d'adoptar una postura d'acceptació. Això no vol dir que aprovem la situació; significa, més aviat, acollir els esdeveniments que ens van succeint, assumir-los sense intentar lluitar-hi, però no com a mers espectadors, sinó des de l'acció. Podem intentar entreveure i valorar opcions que es troben davant de nosaltres, i preguntar-nos: què puc fer per, en la mesura de les meves possibilitats, canviar la situació? Potser, l'únic que puc fer és canviar la meua perspectiva, la meua manera de veure les coses, el meu punt de vista. Com a cristians, la invitació seria la d'adoptar la mateixa mirada de Crist: com afrontaria Jesús aquesta situació?, com actuaria?, com es comportaria? I això des de l'amor, la misericòrdia i, fins i tot, des de l'entrega incondicional, tal com Ell ens mostra amb la seva vida, la seva passió, mort i resurrecció.

PEPE PEDREGOSA, S.S.P.

Membre d'Escola d'Animació Bíblica

© Vatican Media

Francesc va resar el 6 d'octubre el Rosari per la pau.

qual demanava a la Mare de Déu que ens ajudi "en aquest temps en què estem destrossats per les guerres" i que dissipï "els núvols foscos del mal".

"Converteix els cors dels qui alimenten l'odi, silencia el soroll de les armes que provoquen la mort", demanava el Pontífex en aquesta pregària a Santa Maria la Major en la qual es va acompanyar de molts fidels de Roma i participants al Sínode, així com de diversos cardenals i bisbes.

La situació a la regió és ingovernable i està sotmesa als jocs de guerra de dos actors: Israel i l'Iran. Ni tan sols els Estats Units sembla que tinguin un paper rellevant. Ni de bon tros la Unió Europea. Aquesta paràlisi de la comunitat internacional també va ser molt criticada pel Papa en una carta que el 7 d'octubre va adreçar als cristians al Pròxim Orient. "Fa un any es va encendre la metxa de l'odi; no s'ha extingit, sinó que ha esclatat en una espiral de violència, en la vergonyosa incapacitat

de la comunitat internacional i dels països més poderosos per silenciar les armes i posar fi a la tragèdia de la guerra", escriu el Pontífex.

A la missiva, lamenta que la sang i les llàgrimes continuïn fluïnt, que la venjança s'alimenti dia a dia "mentre que sembla que pocs s'interessen pel que més es necessita i el que la gent vol: el diàleg i la pau". Però, sobretot, el Sant Pare ha escrit aquesta carta per manifestar la seva proximitat als cristians que queden a la regió. "Gràcies perquè sabeu pregar i estimar malgrat tot", els diu. Per al Papa, són una llavor estimada per Déu "que sempre troba el camí cap a la llum". En la foscor de Gaza, la seva parròquia continua sent un far d'esperança per a les 600 persones que s'hi refugien. Des de Roma, s'han enviat 62.000 euros recollits durant el Sínode per iniciativa de Francesc per intentar que aquesta petita llum no s'extingeixi en la nit de la guerra. ■

Fra Xabier Gómez, dominic i bisbe electe de Sant Feliu de Llobregat

“Hi ha gent que parla de la migració com a problema, però és part de la solució”

IGNASI MIRANDA
JOAN ANDREU PARRA
Fotos: Agustí Codinach

Poc després de la roda de premsa del dominic fra Xabier Gómez com a bisbe electe de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, Ràdio Estel l'entrevistava amb les emocions encara a flor de pell. Fra Xabier reconeixia que estava “sorprès” pel nomenament i que arribava a Sant Feliu “per posar-me al servei de la diòcesi i del poble de Déu que hi camina”.

El fet que vostè s'hagi dedicat aquests últims anys a les migracions és important en el moment que vivim, també molt marcat per les últimes arribades de migrants a les Canàries i, a més, en una diòcesi també com la de Sant Feliu de Llobregat, molt diversa. Com valora aquest fet?

Jo ho valoro com una oportunitat, perquè hi ha gent que parla de la migració com a problema, però jo crec que també les persones migrades, les famílies migrades, són part de la solució, i hem de reconèixer la seva aportació a l'enriquiment de la societat, tant a nivell econòmic com a nivell cultural, i també la revitalització que suposa per a les comunitats catòliques les persones que venen de fora, els nouvinguts, que també ens donen vida a les nostres comunitats. Jo reconec que l'emigració és un fenomen complex, però també és un signe dels temps des del qual Déu

ens està parlant i hem de sentir la veu de Déu que camina amb el seu poble.

Quan vostè va ser a Barcelona el febrer passat en una conferència a l'església de Santa Anna Hospital de Campanya, es va mostrar molt preocupat per l'increment del discurs d'odi i d'hostilitat en relació amb els immigrants. Com veu la situació ara mateix?

Continuo preocupat per aquest rebuig, aquesta mentalitat, però jo crec que com a Església promouem justament el contrari: la cultura de l'hospitalitat, de l'acollida, de la integració, comunitats acollidores i missioneres, i com a Església també afavorim una conversió, una conversió personal i pastoral perquè el rebuig no pertany a l'Evangeli ni pertany a la vida de Déu. Nosaltres hem de treballar, justament, pel contrari.

Les notícies que van sortint sobre les migracions segur que el preocupen i el sensibilitzen...

Les diòcesis també treballem en la solidaritat interdiocesana entre nosaltres. També hi ha el projecte dels corredors d'hospitalitat de la Conferència Episcopal Espanyola i som molt a prop de la realitat de les diòcesis canàries. A Sant Feliu hi ha una diversitat molt gran que és una oportunitat també. Ara ho he d'aprofitar per conèixer-ho més bé i fer camí amb ells.

Fra Xabier arriba a la diòcesi en un any molt significatiu amb el cinquè centenari de la catedral de Sant Feliu de Llobregat, els 20 anys del bisbat i el Mil·lenari de Montserrat, amb l'advocació de la patrona de la diòcesi i de Catalunya. Què coneix d'aquesta diòcesi?

Estic content i he felicitat la comunitat parroquial de Sant Llorenç, la di-

òcesi pels 20 anys, i també l'estimada comunitat de monjos de Montserrat, que ja conec, perquè fa sis anys que els vaig fer els exercicis i vaig compartir amb ells. També fa sis anys que soc confrare de la Mare de Déu de Montserrat, que estimo moltíssim. I ara la Providència em porta cap aquí. I això també és un goig.

Vostè té formació específica en orientació i mediació familiar i en mediació social i intercultural. Aquest bagatge el pot ajudar a pasturar una diòcesi com Sant Feliu de Llobregat?

Jo crec que sí, perquè la família, amb els seus desafiaments, és fonamental per al creixement i el desenvolupament de la societat i de l'Església. Hi ha moltes famílies i parelles catòliques aquí a la diòcesi i a l'Església. Crec que aquesta dimensió ens ajudarà a posar-nos al seu servei perquè trobin també el seu lloc i se sentin acompanyades en la seva missió, en la seva tasca, com a parelles, com a pares, com a mares i també com a laics que han de comprometre's en el creixement del regne de Déu i de la societat on viuen.

A la roda de premsa ha anunciat que prescindirà de l'escut episcopal i que, com a lema, tindrà una paraula ben clara i senzilla: “Humilitas”, humilitat. Per què ho ha fet així?

Convé tenir un lema i crec que aquesta paraula m'arrela molt a la dimensió espiritual. Necessitem molt, dins i fora de l'Església, aquesta virtut, aquesta qualitat de la humilitat que ens permet treballar l'empatia, buscar la veritat. També és un dels consells que ens va deixar el nostre pare sant Domènec abans de morir, en el seu testament, quan va demanar als frares que es mantinguessin humils.

“Al bisbe Agustí cal donar-li moltes gràcies de tot cor per tot el que ha lliurat i que el Senyor el beneeixi i l’acompanyi en aquesta nova etapa de la seva vida”

El bisbe electe, al jardí de la Casa de l'Església de Sant Feliu.

Què voldria dir al bisbe Agustí Cortés i als fidels diocesans?

Al bisbe Agustí cal donar-li les gràcies, moltes gràcies de tot cor per tot el que ha lliurat, pel que ha fet aquí de servei, com ha engegat la diòcesi de Sant Feliu en aquests 20 anys; per tant, només paraules d'agraïment i que el Senyor ara el beneeixi i l'acompanyi en aquesta nova etapa de la seva vida. I

que sempre tindrà aquí, a Sant Feliu, casa seva. I estarem al seu costat per tot el que necessiti, tot i que vagi cap a València, sempre el sentirem com a nostre.

I als diocesans, que es deixin portar per l'Esperit Sant i que, com diu l'objectiu pastoral d'aquest any, que caminem i que siguem testimonis d'esperança, que visquem amb molta esperança

que ens demana el Senyor en aquest nou moment de l'Església de Sant Feliu, que tots plegats fem colla per anunciar Jesucrist als nostres veïns i conciutadans, que és aquesta la principal tasca de l'Església que camina i peregrina a Sant Feliu. A tothom una abraçada, sobretot als que estan ferits o necessitats o malalts, i que espero poder ser el pastor i l'amic que necessiten. ■

Sota el mantell de la Mare de Déu de Montserrat

Xabier Gómez i Agustí Cortés en comunicar el relleu episcopal.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Sant Feliu de Llobregat

El bisbat de Sant Feliu de Llobregat ha escrit una nova pàgina en la seva jove història de vint anys. La demanda feta l'octubre del 2022 de relleu episcopal per part del bisbe Agustí Cortés, en fer 75 anys, ha estat escoltada i el 8 d'octubre el Vaticà comunicava el nom del seu successor: el dominic Xabier Gómez García, nascut a Azkoitia (Guipúscoa), de 54 anys i, en el moment del nomenament, prior del convent de Sant Tomàs d'Aquino – El Olivar (Madrid) i director del Departament de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola.

Fra Xabier rebrà l'ordenació i iniciarà el ministeri episcopal el dissabte 30 de novembre a les onze del matí a la catedral de Sant Llorenç. No ha volgut escut episcopal —“El bisbat de Sant Feliu ja té el seu escut”— i, pel que fa al lema, breu i curt: *“Humilitas.”* Després de fra Octavi Vilà, bisbe de Girona, serà el segon religiós que s'integra en l'episcopat català.

La realitat catalana no li és aliena. Durant els anys que va ser prior del convent de Santa Caterina de Barcelona (2016-2018) una de les primeres coses que va fer va ser aprendre català: “El curs del Consorci per a la Normalització Lingüística va ser una experiència molt bonica on vaig coincidir amb molts nouvinguts. Des d'aquí envio una abraçada a la meva mestra, l'Amèlia”, va dir en la seva compareixença davant dels mitjans de comunicació i d'una àmplia representació dels diocesans (l'anunci del

nou bisbe va coincidir amb la trobada d'inici de curs dels preveres i diaques).

En els anys a Catalunya, fra Xabier també va impulsar la restauració de l'església de la Mare de Déu del Roser del convent dels Dominics, va col·laborar en la Pastoral Familiar a la basílica de Santa Maria del Mar i amb el Museu Diocesà de Barcelona —“El diàleg amb la cultura i amb el pensament contemporani és molt important. Hem deixat els artistes creients molt sols”—, i va impartir exercicis espirituals als monjos de Montserrat. Des de fa sis anys és confrare de la Mare de Déu de Montserrat i, a ella, patrona de Catalunya i del bisbat de Sant Feliu, va consagrar el seu ministeri episcopal.

Visiblement emocionat, Agustí Cortés, el primer i fins ara únic bisbe de Sant Feliu, va lloar el tarannà del seu successor. Va detallar que un cop passi a la condició d'emèrit —mentrestant és l'administrador apostòlic de la diòcesi— viurà a la casa pairal de València que comparteixen els germans i que, casualment, és a tocar de la Facultat de Teologia i de la Casa Sacerdotal, alhora que rebrà tractament del mieloma que pateix a l'Hospital Universitari Politècnic la Fe de València.

La missa de comiat del bisbe Agustí serà el 24 de novembre, a les sis de la tarda, a la catedral-parròquia de Sant Llorenç, una setmana abans de l'entrada del seu successor. “No podíem acabar la celebració dels 500 anys de la parròquia i catedral de Sant Llorenç sense una ordenació episcopal, la primera de la història”, va dir amb alegria mossèn Josep Maria Domingo, vicari general de Sant Feliu i rector de Sant Llorenç.

VIC

La Delegació de Joves anuncia les activitats del nou curs

La Delegació de Joves del bisbat publica el seu calendari per al curs 2024-2025. Continuen algunes de les activitats clàssiques i se n'han programat moltes de noves. Es poden consultar totes les activitats i el calendari a www.bisbatvic.org, @delejbv o bé al mòbil: 621 140 086

TERRASSA

"Har Tabor": música i fe s'uneixen en un festival catòlic a Montmeló

Har Tabor Worship Music Festival, un festival com el seu propi nom indica, va ser tot un èxit. En aquest esdeveniment, organitzat per la Delegació de Joventut de la diòcesi de Terrassa, al voltant de 1.000 persones, molts d'ells joves, es van aplegar per resar a través de la música. Al Har Tabor d'enguany hi van participar diversos artistes com ara Tuyo de Barcelona, Ruah de Madrid i l'artista estatunidenc i protestant Evan Craft.

LLEIDA

L'Acadèmia Mariana premia el poeta José Manuel Gómez Hernández

El lleidatà José Manuel Gómez Hernández ha estat el guanyador de la 157ena edició del Certamen Literari Marià, que organitza l'Acadèmia Mariana i que enguany ha dedicat a la Mare de Déu de Montalbà de Preixana. En l'apartat de prosa s'ha guardonat el treball de recerca històrica titulat Montalbà, Estrella de l'Alba, de l'escriptor i poeta lleidatà Joan Bellmunt.

SOLSONA

Inauguració de l'Escola de Formació d'Agents Pastorals

El 28 de setembre, a la Sala dels Sants Màrtirs del Palau Episcopal de Solsona, tingué lloc l'acte acadèmic d'inauguració de l'Escola de Formació d'Agents Pastorals, presidit pel bisbe Francesc Conesa. Els alumnes inscrits al curs 2024-25 i els seus formadors hi foren presents. El Dr. Joan Torra impartí la lliçó inaugural: *De la fe a la teologia; de la teologia a la fe*, amb l'objectiu de mostrar la interrelació present entre el creure (la fe) i el comprendre (la teologia).

TORTOSA

Jornades de formació permanent del clergat

Els dies 16 i 17 de setembre van tenir lloc al Seminari les primeres Jornades de Formació Permanent per al curs pastoral 2024-25 organitzades per la Delegació Diocesana del Clergat. Quasi tot el clergat diocesà s'hi va aplegar. Es va gaudir d'un acte entranyable: el lliurament al bisbe Josep-Lluís Serrano Pentinat, que ens acompanyà tota la Jornada, d'un preciós bàcul obsequi del presbiteri diocesà.

URGELL

Trobada de Monitors d'Esplais de la diòcesi d'Urgell a AINA

La Casa de colònies AINA (Canillo-Principat d'Andorra) va acollir la trobada diocesana de monitors i monitores d'esplais cristians, agrupats a la Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria (FEMN), els dies 5 i 6 d'octubre. Dissabte dia 5 es va celebrar l'Eucaristia al santuari-basilica de la Mare de Déu de Meritxell, presidida per l'arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, i el bisbe coadjutor d'Urgell, Mons. Josep-Lluís Serrano.

GIRONA

Enviament dels catequistes gironins a la missió

Una vuitantena de catequistes van participar, el dissabte 5 d'octubre, en la trobada d'inici de curs al Seminari diocesà de Girona. Durant la celebració de la Paraula, que va incloure l'enviament a la missió en aquest nou curs pastoral, el bisbe va definir els catequistes com a "missatgers de Jesucrist".

TARRAGONA

Sessions de formació de la Delegació diocesana per a la Litúrgia

La Delegació diocesana per a la Litúrgia promou unes sessions de formació per a les comunitats de l'arxidiòcesi de Tarragona que hi estiguin interessades. En aquest nou curs s'ofereixen quatre sessions formatives d'una durada aproximada d'una hora i mitja. Per sol·licitar alguna d'aquestes formacions a les vostres parròquies, us podeu posar en contacte amb la Delegació a través del correu electrònic liturgia@arqtgn.cat.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Representació del Retaule de Sant Llorenç

El dissabte 5 d'octubre, al vespre, a la plaça de la Vila de Sant Feliu de Llobregat, es va estrenar el Retaule de Sant Llorenç. Més de 480 persones van fer possible la posada en escena. La representació s'ha vinculat tant amb la celebració dels 500 anys de la parròquia com amb els 20 anys de l'inici de la catedral de Sant Llorenç, com a seu episcopal amb el nostre administrador apostòlic Agustí al capdavant.

Javi Bausili, nou prevere de Terrassa

“Comença a no ser estrany que siguin els fills els qui portin la fe a casa seva”

CARME MUNTÉ MARGALEF
Terrassa

El nou curs no hauria pogut començar millor al Seminari de Terrassa, que no únicament arrenca amb divuit seminaristes, entre els quals tres noves incorporacions, sinó que acaba de viure l'ordenació presbiteral, el 29 de setembre, del jove de 26 anys Javier Bausili Morenza. El nou prevere diocesà ha estat nomenat vicari de Sant Pere d'Octavià, a Sant Cugat del Vallès, on col·laborava com a diaca. Prèviament, havia servit a Valldoreix i Parets del Vallès. El 6 d'octubre va fer la primera missa solemne a Sant Cugat.

Quin és el camí vocacional que et va portar a entrar al Seminari de Terrassa?

Soc el quart de cinc germans d'una família cristiana en què sempre s'ha viscut la fe. Hem residit a Igualada i Castellbisbal, però la meua vida social ha transcorregut a Mira-sol i Sant Cugat del Vallès, perquè sempre he estudiat a La Farga. Recordo especialment l'estiu entre primer i segon de Batxillerat

quan vam fer un pelegrinatge diocesà a Àvila amb motiu dels 500 anys del naixement de santa Teresa de Jesús. En un moment determinat vaig sentir una presència del Senyor molt gran i vaig experimentar que em demanava alguna cosa. Em va quedar molt clar que si volia saber què em demanava m'havia d'apropar més a ell. Després de la Selectivitat vaig començar a estudiar Farmàcia i a la vegada feia de catequista d'un grup de joves d'ESO a Sant Cebrià de Valldoreix. Cada vegada sorgia més la pregunta què volia de mi el Senyor. En una convivència de cap de setmana, després de la típica reunió amb catequistes, un seminarista i actual sacerdot em va dir: “Javi, he estat pregant per tots els catequistes i, quan pregava per tu, el Senyor m'ha fet entendre que et crida al sacerdoci. Ho has de discernir tu però et recomano que agafis un director espiritual.” Vaig agafar un director espiritual, el mateix que tinc ara, i vaig començar un camí molt més intencional. L'estiu després d'haver acabat primer de Farmàcia vam fer un pelegrinatge a Fàtima, on vaig pregar perquè el Senyor em donés forces per entrar al Seminari. Ja no era un tema de discerniment sinó d'atrevir-me a seguir aquesta gràcia. Al cap de pocs dies, al setembre, entrava al Seminari de Terrassa. D'això en fa 7 anys, n'estic molt content i molt convençut que és el que el Senyor em demanava.

Com valors l'experiència humana i espiritual viscuda durant el temps de formació al Seminari?

Estic profundament content per la dimensió comunitària i formativa viscuda al Seminari. Ha estat una experiència molt enriquidora que m'ha permès enfortir la vocació, amb la certesa que el Senyor em cridava a ser allí. Puc

dir que aquesta certesa l'he tingut cada dia i s'ha anat fent més gran. També ha estat molt enriquidora l'experiència acadèmica a l'Ateneu Universitari Sant Pacià, on he pogut compartir i fer amistat amb seminaristes d'arreu de les diòcesis catalanes. Cada diòcesi té unes peculiaritats pròpies i aquest contacte et permet conèixer altres realitats. Es fan amistats molt maques. En la primera missa solemne em van acompanyar com a diaques tres companys de Barcelona.

Com explicar la vocació sacerdotal a un món amb interessos tan contraposats?

El fet de respondre a la crida em satisfà el cor i és font de plenitud i satisfacció. Alhora, la vocació em permet sortir de mi mateix per posar-me al servei del Senyor, dels germans i de l'Església. Són coses que m'omplen molt: el celibat viscut no com una renúncia sinó com una unió directa amb el Senyor, i el fet de sortir de mi mateix per donar-me als altres. Valors molt diferents dels que avui dia el món proposa.

La vida de comunitat viscuda al Seminari, la pots replicar a la parròquia de Sant Pere d'Octavià?

Vivim a la casa abacial, davant del monestir, quatre mossens. Realment es tracta d'una vivència comunitària. Als matins procurem trobar-nos tots a les 7.30 per iniciar la jornada amb el res de laudes i l'ofici, i a partir d'allà cadascú segueix la seva agenda. N'hi ha que són professors a la Universitat i jo, per exemple, estic fent tercer de Filosofia. A nivell pastoral, estic més enfocat a la catequesi de comunió. En concret, a la parròquia tenim un grup de 6-12 anys i una iniciativa molt maca que hem començat és la catequesi del Bon Pastor per a infants de 3-5 anys. També

“Viure en comunitat et fa créixer constantment, t'obliga a sortir de tu i tenir més en compte els altres”

m'encarrego del grup llatinoamericà. Personalment, aquest treball comunitari és de gran importància. De fet, l'Evangeli ens recorda que el Senyor els enviava de dos en dos, encara que, evidentment, segons les circumstàncies, de vegades no és possible. A nivell humà també és molt enriquidor. Viure en comunitat, més encara per a mi que vinc de família nombrosa, et fa créixer constantment, t'obliga a sortir de tu i tenir més en compte els altres.

Per què als joves d'avui els costa escoltar i seguir la crida del Senyor?

Hi ha un factor demogràfic determinant. Hi ha menys famílies en general i, per tant, menys famílies cristianes. També hi ha un factor espiritual, en el

sentit que la realitat del món d'avui fa que sigui més difícil respondre al Senyor. Dit això, hi ha molts joves que miren de respondre-hi honestament. A la diòcesi de Terrassa s'està revitalitzant la Pastoral de Joves, i comença a no ser estrany que siguin els fills els qui portin la fe a casa seva, com veiem en la catequesi de comunió. D'altra banda, el context eclesial actual convida que els laics facin una passa endavant cap a una Església més sinodal. A la parròquia de Sant Cugat comptem amb la col·laboració d'un gran nombre de laics.

En l'actual context social i eclesial, a què et sents interpel·lat com a sacerdot?

A respondre a allò que el Senyor em posa davant cada dia, a servir de la millor manera possible i la màxima disponibilitat les persones que tinc encomanades, cosa que exigeix una vida de fe molt intensa. No soc un agent social, encara que fan una feina molt maca, sinó que com a prevere em sento cridat a fer present Jesús en la realitat que m'envolta. Hi ha una feina primera de fer veure que Jesucrist és la resposta que el cor desitja encara que de moment no s'entengui així. Els sagraments són part d'aquest camí, perquè donen resposta a aquest desig que tots portem al cor. És molt important acompanyar la gent en el camí cap al Senyor. ■

El patró audiovisual

Mossen Javi amb la seva família i el bisbe de Terrassa, Salvador Cristau.

ELOI ARAN

Cap d'àrea d'identitat i missió
de la FECC

AULA EDUCATIVA

Una escola “on hi ha espai per a tots, tots, tots”

Tothom a l'escola cristiana ha de tenir l'oportunitat
de ser cridat pel Senyor de la vida a treballar
pel Regne de Déu

Deia el papa Francesc a la darrera Jornada Mundial de la Joventut (Lisboa, 3 d'agost del 2023) que “a l'Església hi ha espai per a tots, tots, tots”, i ho va fer repetir als més de tres-cents mil joves pelegrins en cadascuna de les seves llengües alhora. Un guirigall lingüístic? Una nova Babel? Més aviat l'aspiració a una Pentecosta actualitzada on cada jove, en la seva llengua materna, pogués dir-se a ell mateix que l'Església pot ser casa seva, que aquí “ningú sobra” perquè tenim “feina de sobres”.

Ja sabem que la triple repetició en la mentalitat bíblica s'empra per emfatitzar un atribut a Déu o, com era el cas del context de la citació, per a les crides personals; per exemple,

Samuel sent per tres vegades la crida del Senyor. Tots tenim les nostres sordeses en matèria vocacional. El triple “tots universalista” del papa Francesc mereix, si més no i salvant distàncies amb el relat bíblic, també una reflexió per a l'escola cristiana. Tothom a l'escola cristiana —independentment de la seva situació econòmica, familiar, social, política o cultural— ha de tenir l'oportunitat de ser cridat pel Senyor de la vida a treballar pel Regne de Déu.

Perquè la proposta de l'Evangeli és per a tothom, també l'escola cristiana ha de ser per a tothom. Aquesta és la justificació interna —a part de la comprensible voluntat de pervivència institucional, les ideologies polítiques circumstancials, relats socials

o modes discursives de torn— de la seva raó de ser. L'escola cristiana, en tant que beu de la missió de l'Església, és també aquest “espai per a tots”. La diversitat, la que sigui, com ja passava en la primera Església i les tensions entre cristians de procedència jueva o pagana, no pot ser una traba ni una excusa per recloure l'Evangeli; menys encara en reductes socioeconòmics benestants. No podem emprar el primer anunci com un element que justifiqui la segregació escolar entre les escoles cristianes; més aviat hauria de ser al contrari. Per això demanem la gratuïtat de l'escola d'iniciativa social, que ho som!, d'arrels cristianes, que les tenim!; per poder ser espai d'acollida per a tots, tots, tots. ■

MN. ORIOL GIL TERMES

Rector de Sant Esteve, de Parets del Vallès, i delegat de Pastoral Familiar de la diòcesi de Terrassa
delegaciofamilia@bisbatdeterrassa.org

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

No als cursets prematrimonials “low cost” (1)

La meva tesi és que els cursets prematrimonials més llargs funcionen millor

Mai no em deixaria operar per un cirurgia si sabés que va estudiar Medicina només un any. Mai m'haurien ordenat prevere amb un any al Seminari. I mai veuríem normal que un home i una dona decidissin casar-se després de fer quatre cafès. Doncs per què donem per bons cursets prematrimonials de quatre hores? Per a una decisió tan important i seriosa com és casar-se, com podem dir “amén” a aquests formats de curset *low cost*? I com es poden permetre cursets d'un dia?

Des de fa molts anys s'han donat per bons cursets de quatre hores. Suposem que amb poques hores i amb dos dies de trobada ja n'hi hagués prou, perquè ja venen preparats i amb una bona formació de base. Tots sabem que no és així. Suposem que la formació que els donéssim i les dinàmiques que els proposéssim

fossin tan bones que els canviés la vida. També sabem tots que no és així.

No som robots. Les persones no tenim un botó que, pitjant-lo, automàticament ens canviï. Per estar en “mode matrimONi”, qualsevol persona necessita temps per canviar.

La gent es queixa amargament que pocs continuen a la parròquia després del curset. I jo em pregunto si no ens hem parat nosaltres mateixos la trampa, donant per bons aquests cursets, que no vinculen a ningú ni donen temps a res.

Per generar vincle, les persones necessitem temps. Si no tenim present això, oblidem un detall massa important.

Per això, la meva tesi és que els cursets prematrimonials més llargs funcionen millor.

No tinguem por. Cursets de més hores i, sobretot, més dilatats en el temps. Entre sis i vuit trobades, una

cada mes, dissabte a la nit. En un format fresc: primer, sopar compartit a peu dret; segon, presentació del tema i dinàmiques per aprofundir-hi; tercer, explicació dialogada amb ells, i quart, pregària de tancament. En acabar els donem unes preguntes perquè cada parella pugui parlar del tema durant aquell mes.

La meva aposta és deixar el setembre i l'octubre per fer promoció del curs, deixar temps perquè les parelles s'hi acabin d'apuntar; començar al novembre i acabar al juny. Durant el curs estic atent a proposar que es casin les parelles que sàpiga que no estan casades canònicament; d'aquesta manera alguns ja van madurant la decisió. És clar que tenir força tracte amb ells ho fa tot més fàcil.

En el següent article, enumeraré algun dels molts beneficis que té un curs prematrimonial més llarg. ■

Joan Torra, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

“LES ESGLÉSIES DE CATALUNYA ES MEREIXEN PODER TENIR UNA UNIVERSITAT ECLESIASTICA”

CARME MUNTÉ
Barcelona

El dijous 19 de setembre l'Ateneu Universitari Sant Pacià va donar inici a un nou curs acadèmic que, com ens diu el seu rector, Joan Torra Bitlloch, ha de ser de consolidació. La institució universitària de l'Església a Catalunya dirigeix el rumb cap al 2026, quan, coincidint amb el seu desè aniversari, podria fer-se realitat la conversió en universitat. Mentrestant, Joan Torra (Manresa, 1954) ha donat forma al seu Consell de Direcció, format pels dos vicerectors, Daniel Palau i Ignasi Fuster; el secretari general, Marcos Aceituno, i els degans de les facultats.

Si haguéssim de definir el moment actual de l'Ateneu, quin seria?

Consolidació. Els vuit anys que va ser rector Armand Puig van ser de creació, amb el naixement de la Facultat d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes Antoni Gaudí; amb

la separació de les dimensions civil i eclesiàstica de la Facultat de Filosofia; i amb el pas de l'Institut Superior de Litúrgia a Institut de Litúrgia *ad instar facultatis*. Ara és el moment de consolidar tots aquests organismes, sent conscients que som l'única entitat universitària de l'Església de Catalunya i de les Illes.

Un cop constituït el Consell de Direcció, quins són els objectius immediats?

Cal constituir els organismes de sota, el que podríem dir el *sottogoverno*. Tenim alguns aspectes que anaven funcionant per inèrcia i que ara cal estructurar bé. Per exemple, cal que hi hagi un Departament de Qualitat i Transparència, responsable, entre d'altres, de la relació amb l'AVEPRO (l'Agència de la Santa Seu per a la Valoració i la Promoció de la Qualitat de les Universitats i Facultats Eclesiàstiques), que presideix Armand Puig. També cal continuar enfortint el Departament de Comunicació i Màrqueting, que acaba de crear una nova pàgina web. També cal erigir un Departament de Recerca i Publicacions, així com un Departament de Relacions Externes i Internacionals.

Per tal de convertir-se en universitat, cal el reconeixement de la Facultat de Litúrgia. Quan està previst?

La fórmula *ad instar facultatis* (com si fos facultat) és per cinc anys. Ara comencem el cinquè. Per ser facultat calia posar en marxa el grau de Litúrgia, que se sumava als estudis que ja teníem de doctorat i màster. El curs passat vam començar el grau amb quatre alumnes. Per tant, al final d'aquest curs serà el moment de demanar al gran canceller que faci la petició a Roma perquè l'Ateneu esdevingui la Universitat Eclesiàstica Sant Pacià. S'ha de fer aquesta pregunta i tant de bo que rebem una resposta afirmativa. A Espanya actualment només hi ha una Universitat Eclesiàstica, la de San Dámaso de Madrid. Em sembla que les Esglésies de Catalunya es mereixen poder tenir una universitat eclesiàstica, que depèn de la Santa Seu però que és com qualsevol altra universitat.

La Universitat li permetrà a la Teologia poder dialogar de tu a tu amb les altres disciplines?

Això mateix. Nosaltres formem part del Consell Interuniversitari de

Agustí Codinach

Joan Torra, al claustre superior de l'edifici del Seminari.

“Ara és el moment de consolidar tots aquests organismes, sent conscients que som l'única entitat universitària de l'Església de Catalunya i de les Illes”

“Totes les altres universitats tenen de tot menys una cosa, la Teologia, quan justament la Universitat és fruit de la Teologia”

“Pensar Déu a Catalunya en català no és traduir-lo, sinó estudiar-lo des de la nostra perspectiva i el nostre llenguatge”

Catalunya, però només en qualitat de convidats. En una de les reunions, mirant la resta d'assistents, pensava que totes les altres universitats tenen de tot menys una cosa, la Teologia, quan justament la Universitat és fruit de la Teologia. El fet de ser universitat et dona personalitat i, en el nostre context, és preferible a l'ateneu, que no s'entén prou bé.

Molts es deuen preguntar si calia tot aquest esforç esmerçat en pro de la Universitat Eclesiàstica.

Aquesta resposta no la sabrem mai, jo penso que sí. Penso que calia consolidar bé la Facultat de Teologia i la Facultat de Filosofia, que ja teníem, així com crear la Facultat de Litúrgia, un referent a nivell mundial, juntament amb Sant Anselm de Roma, i que és herència del bisbe Pere Tena. Calia consolidar-ho afegint-hi, a més, una quarta facultat, però no de Dret Canònic, com passa a molts llocs, sinó d'Història, d'Arqueologia i Arts Cristianes, lligant-ho amb Antoni Gaudí. És una molt bona notícia consolidar tot aquest projecte, perquè ens proporciona una institució comuna a tots els bisbats de Catalunya (la unitat pastoral que tant proclamem), i perquè ens ajuda a crear un pensament propi, fent la nostra contribució a la cultura catalana. Perquè, si no, correríem el perill de pensar que tant és, que ja ens va bé la Teologia que es fa en altres indrets. En lloc d'això, apostem per la nostra especificitat de pensament. Pensar Déu a Catalunya en català no és traduir-lo, sinó estudiar-lo des de la nostra perspectiva i el nostre llenguatge. A mi, que soc especialista en sant Agustí, m'emociona que estiguem fent en català la traducció de *La ciutat de Déu* o la publicació dels comentaris dels salms de sant Agustí, que tant han influït en la història de la litúrgia. Poder estudiar aquestes matèries des d'aquesta perspectiva és un deure i és posar en valor l'Encarnació. Per tant, hi ha una qüestió d'identitat que em fa dir que sí que cal, i sentir-ho com una obligació és molt important. El fet de tenir constituïda una universitat és reconèixer aquesta necessitat evident.

Per on passa la recerca de nou alumnat?

En els darrers temps parlem de comunicació i màrqueting perquè és molt important divulgar i donar

a conèixer el que fem. D'aquí la importància de la nova pàgina web. També hi ajuden els congressos, les jornades i els cursos. De la Teologia podem dir que se'n cuida Nostre Senyor, perquè la majoria dels alumnes són seminaristes, encara que tant de bo que més gent veiés la importància de la reflexió teològica. D'altra banda, els instituts superiors de ciències religioses també fan la seva feina en cada bisbat on són presents. Pel que fa a la Facultat de Filosofia, comença amb un bon nombre d'alumnes, que estan interessats en el fet que nosaltres no excloem ideològicament cap autor. Hi ha universitats on no s'explica sant Agustí o Gregori de Nissa perquè són pares de l'Església.

Per què a la Facultat Antoni Gaudí li costa arribar al gran públic?

Crec que la gent s'imagina que només fem Història de l'Església, quan no és així, fem la carrera d'Història convencional amb l'afegitó de l'especificitat d'Història de l'Església. El mateix passa amb l'Art o l'Arqueologia. Poder fer una carrera amb aquesta especificitat cristiana —que seria l'art sense la concepció cristiana?— és la nostra aportació concreta. Però és veritat que costa d'entendre.

I pel que fa al relleu del professorat, quins són els reptes?

L'avantatge d'aquest procés històric que vivim és que quan jo vaig entrar fa més de quaranta anys teníem pocs professors amb molta dedicació, mentre que ara en tenim molts però amb poca dedicació, per les diferents tasques pastorals. També és veritat que antigament teníem una transmissió teològica tècnicament extraordinària —érem en temps de potsconcili— mentre que ara és una teologia molt pastoral, que toca més de peus a terra. Durant trenta anys he estat professor de Patrologia, mentre feia de rector. Per tant, quan jo explicava què vol dir ser pastor, saber predicar o celebrar, no ho deia de manera neutra, sinó de manera compromesa en el dia a dia. D'altra banda, l'obligació de fer classe també ens ajuda a mantenir-nos al corrent i a no deixar-nos endur per la voràgine pastoral. El preferible, per tant, seria poder equilibrar els dos aspectes, l'acadèmic i el pastoral, és a dir, tenir professors amb més dedicació, però que no perdin la tasca pastoral, perquè això dona un segell d'identitat molt bonic. ■

LUCIA MONTOBBIO CAMPA
Periodista

Durant segles, els desastres naturals han estat interpretats com a moments de prova i fe

Dana

Aquest estiu, Menorca va ser escenari d'una tempesta dana, que va provocar greus inundacions i destrucció a diversos municipis de l'illa, especialment a es Mercadal. Aquesta situació convida a reflexionar des d'una perspectiva espiritual. Des del cristianisme i la seva relació amb les adversitats naturals.

Si un turista s'aventura a dir a un menorquí "Això és a causa del canvi climàtic" podrà trobar, fàcilment, una resposta similar: "No, no... això és de sempre, hi ha sempre el mateix problema amb les tempestes i les riuades que baixen del mont Toro cap a es Mercadal."

Durant segles, els desastres naturals han estat interpretats com a moments de prova i fe. Els fenòmens com la dana poden ser vistos com un recordatori de la fragilitat humana davant les forces de la natura, que s'escapen del nostre control, però també com una crida a la solidaritat i l'esperança. En les escriptures, s'han relatat diverses tempestes, com el diluvi universal, que simbolitza

la necessitat de confiar en Déu en moments de destrucció.

Durant els dies posteriors, es va veure com els veïns des Mercadal i altres localitats s'ajudaven els uns als altres, recordant la màxima cristiana d'estimar el pròxim. Aquest esperit de comunitat es reflecteix en els valors de la caritat cristiana, on, davant la desesperació, sorgeix la voluntat de reconstruir, no només cases, també vides.

La muntanya del Toro, amb 358 metres d'altura, no només és el punt més alt de l'illa, sinó també un lloc de peregrinació i devoció. La seva presència s'associa amb la protecció de la gent menorquina, especialment en temps de dificultats, com les tempestes i altres adversitats naturals. La Verge del Toro, descoberta al segle XIII per uns frares guiats per un bou, és venerada com a símbol d'esperança que respon davant les catàstrofes com la dana.

La fe pot ajudar a trobar el sentit en la devastació i a veure, en les aigües que destrueixen, la possibilitat de renaixement i reconstrucció. ■

Incansablement hem d'anar “cap a tota la humanitat per convidar-la a l'encontre i a la comunió amb Déu”; aquest és el treball missioner

Aneu i convideu

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, “Aneu i convideu”, aquest és el missatge per a la Jornada Mundial de les Missions d'enguany. Fa referència a la paràbola evangèlica del banquet nupcial (cf. Mt 22,1-14) quan, després que els convidats haguessin rebutjat la invitació del rei, aquest diu als seus servents: “Aneu [...] a les cruïlles dels camins i convideu a les noces tothom que trobeu” (Mt 22,9). D'aquesta paràbola, afirma el papa Francesc en el seu missatge, se'n poden destacar “alguns aspectes importants de l'evangelització, els quals resulten particularment actuals per a tots nosaltres”. “Aneu i convideu”, dos verbs que “expressen el nucli de la missió”. Cal recordar que, a la paràbola, “anteriorment els servents havien estat ja enviats a transmetre el missatge del rei als

convidats” (cf. v. 3-4) però no havien estat escoltats. Això ens indica que no ens hem de descoratjar mai, sinó que incansablement hem d'anar “cap a tota la humanitat per convidar-la a l'encontre i a la comunió amb Déu”. Aquest és el treball missioner, tant a casa nostra com en els anomenats “països de missió”.

Avui és una molt bona ocasió per donar les gràcies als vint-i-dos missioners i missioneres de la nostra diòcesi que, responent a la crida de Crist, ho han deixat tot per anar lluny de la seva pàtria i portar la Bona Notícia allí on la gent encara no l'ha rebuda o l'ha acollit recentment. Com afirma el Papa, “la vostra generosa entrega és l'expressió tangible del compromís de la missió *ad gentes* que Jesús va confiar als seus deixebles: ‘Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus’ (Mt 28,19)”. Hem de continuar “pregant i donant gràcies a Déu per noves i nombroses vocacions missioneres dedicades a l'obra d'evangelització fins als confins de la terra”.

Sifa quaranta anys els missioners eren persones de la nostra terra que anaven a països llunyans, avui cada vegada són més els creients d'aquestes Esglésies joves que, amb les onades de la immigració, o per les seves nombroses vocacions, venen a les nostres diòcesis a evangelitzar. A Tarragona, cada vegada hi ha més vo-

cacions laicals, religioses o sacerdotals provinents d'altres continents. Cal dir que són un do i una gràcia de Déu, davant l'ensopiment i el desencís de molts dels nostres.

Què ens donen les Esglésies dels països pobres, les quals solen coincidir amb els països fins ara anomenats de “missions”? A més de les vocacions que, com acabo d'esmentar, esdevenen aire fresc per a la nostra Església diocesana, en podem aprendre moltes coses. A tall d'exemple, de les Esglésies llatinoamericanes, el seu gran interès per una formació bíblica, el compromís en defensa dels pobres o la participació festiva en el culte. De les Esglésies joves de l'Àfrica en podem aprendre el sentit càlid de la celebració de la vida com a regal de Déu, el protagonisme accentuat dels laics en l'evangelització i l'esforç d'una Església que — tot i la seva pobresa — està passant d'evangelitzada a evangelitzadora. I, de les Esglésies d'Àsia, la reflexió sobre l'acció de l'Esperit en el món, el respecte i l'amor profund a la natura, o l'estima del silenci per interioritzar la persona i contemplar l'acció de Déu. Estracta d'una riquesa que expressa la profunda catolicitat de l'Església, precisament pel fet de ser missionera (cf. Vaticà II, AG 2), i, al mateix temps, ens posa en camí vers un món sense fronteres.

Ben vostre. ■

Quan un viu totalment traspassat per l'amor de Déu, no pot guardar-se'l a l'àmbit privat

Els missioners de la porta del costat

SALVADOR CRISTAU COLL

Bisbe de Terrassa

El papa Francesc va popularitzar fa uns anys l'expressió "sants de la porta del costat" provinent de l'exhortació apostòlica *Gaudete et exsultate* (2018), fent-nos veure que la santedat no és una cosa reservada a alguns, als que surten al santoral, sinó per a tothom. De la mateixa manera, el Magisteri ens recorda constantment que l'Església és missionera. Això vol dir que tots ho som, no només els missioners que dediquen la totalitat de la seva vida a fer present Crist allà on no es coneix encara. Podríem dir que hi ha també "missioners de la porta del costat", i que la tasca missionera no està reservada a uns quants, sinó que aquests ens recorden que en la nostra vida també hi ha d'haver missió, de la mateixa manera que els sants ens recorden que també nosaltres estem cridats a la santedat.

El laïcisme on viu submergit el nostre poble sembla que ens condicioni perquè pretén imposar el criteri que la religió és quelcom de l'àmbit privat i de la consciència. Això voldria dir que jo no he de manifestar la meua fe en l'esfera pública ni proposar la fe als altres. Però quan un viu totalment traspassat per l'amor de Déu, no pot guardar-se'l a l'àmbit privat, "perquè del que sobreix del cor, en parla la boca" (Lc 6,45). Som una unitat i la nostra manera de viure és reflex de la nostra interioritat: relegar la religió a l'àmbit purament privat no respecta la manera com Déu ens ha creat. No som fragmentaris, no hi ha comparaments en la nostra vida.

A quanta gent li ha canviat la vida la trobada amb Crist després que algú els hagi convidat a un recés d'Emmaús o d'Effetà, a un curs Alpha, a Cursets de Cristiandat o a tants recessos i propostes de primer anunci! No visquem acomplexats pensant que això no va amb els meus familiars i coneguts, que això no és per a ells: l'amor de Déu és l'únic que pot saciar i omplir el buit que cada persona té en el seu cor. Però, a més, és un amor que es viu en comunió, en un cos que és l'Església, un amor que ens unifica: "la multitud dels creients tinguem

un sol cor i una sola ànima" (Ac 4,32).

De la mateixa manera que evangelitzar els familiars i coneguts és responsabilitat de cadascú, ajudar amb pregàries i econòmicament els missioners que van a llocs llunyans de nosaltres és responsabilitat de cadascú, perquè tots formem un sol cos. La comunió eclesial s'expressa amb fets i s'enforteix amb les obres. Quan jo prego o dedico part dels meus diners a sostenir els missioners, només Déu en sap l'efecte perquè el seu Regne s'estengui cada dia més. Per això, com cada any, avui l'Església ens convida amb la jornada del Domund a pregar i ser generosos i que això s'estengui al llarg de l'any.

Santa Teresa de l'Infant Jesús, la memòria de la qual vam celebrar el primer dia d'aquest mes, és patrona de les missions perquè, des del seu Carmel de Lisieux, veient només un trosset de cel dins dels seus murs, oferia la seva oració i els seus sacrificis pels missioners i pregava incessantment per la conversió dels pecadors. Que ella ens ajudi a reconèixer Crist esperant-nos en el cor de cada persona que encara no creu perquè puguem convidar tothom a fer experiència de l'amor salvador de Jesucrist. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Hi ha a la Bíblia una resposta definitiva al sofriment?

BERNAT FOLCRÀ

Biblista

El llibre de Job i el Nou Testament estan profundament connectats en l'experiència del sofriment. Tant Job com Jesús són figures que, davant del sofriment extrem, clamen a Déu a la recerca de respostes. Job, en el seu dolor, no es queda en silenci; interroga a Déu, exigeix explicacions i pregunta "Per què?" (com ho fa Jesús a la creu quan clama "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?" a Mt 27,46), però ho fa sense rebutjar mai Déu ni perdre la fe.

Job és una prefiguració del creient en Crist. Malgrat les proves i el patiment, Job manté la seva relació amb Déu i, al final, és recompensat i restaurat. El creient en Crist, en enfrontar-se a les proves de la vida, està convidat a seguir el mateix camí de fidelitat i confiança que Crist a la creu. La resposta al sofriment, tant per a Job com per al cristià, no és una explicació teòrica o racional, sinó l'experiència d'un encontre amb Déu. Aquest encontre passa pel misteri de la creu, el lloc on el patiment i la victòria es troben. La veritable resposta al problema del dolor és, tant per al cristià com per a Job, la trobada amb Déu. Al final, el consol no ve en forma d'explicacions sobre el sofriment, sinó en la proximitat amb Déu, que s'enforteix a la creu. El sofriment de Job es converteix en una anticipació de l'experiència del cristià, que segueix Crist en el seu camí pasqual: des del patiment de la creu fins a la resurrecció i la victòria sobre el mal.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Els qui són tinguts com a dirigents de les nacions, les tiranitzen

MN. JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Fa quatre diumenges començàvem un passatge relatiu als Dotze que havien estat discutint entre ells, "en el camí" que portava Jesús a Jerusalem, "quin d'ells seria el més important" (9,33). Avui són dos d'ells, Jaume i Joan, fills de Zebedeu, els qui s'avancen als altres deu i s'asseguren abans que Jesús els ho concedirà: "Mestre, volem que *allò que et suplicarem* ens ho facis... Concedeix-nos que l'un a la teva dreta i l'altre a la *sinistra* ens asseguem en la teva glòria." Estaven plenament convençuts que, si bé Jesús els havia insistit que el matarien a Jerusalem, el que ell en realitat anava a fer era a prendre el poder que li corresponia com a Messies d'Israel. Tot i que Jesús, amb la imatge de la copa i del baptisme, els insisteix novament que tot plegat serà un fracàs estrepitos, ells es mostren disposats a tot, per fer-ho avortar. Adonant-se Jesús que no entenen res, els respon ara sense embuts: "Això d'asseure's a la meva dreta o a la sinistra, no és cosa meva el concedir-ho, *per a uns altres* ja ha estat preparat." Mentre ells continu-

ïen movent-se en categories de poder, no podia ser més explícit.

D'aquí que els deu restants, en sentir-ho, s'indignin contra Jaume i Joan. Tots pensaven el mateix. En les seves repetides ensenyances, Jesús ja els havia deixat ben clar que "els qui són tinguts com a dirigents de les nacions, les *sotmetran* i els seus grans homes les tiranitzen", i els posa ara entre l'espasa i la paret: "No ha de ser així entre vosaltres, sinó que qui vulgui *ser gran* entre vosaltres, que es faci el vostre servidor; i qui vulgui ser el primer *de vosaltres*, que es faci el vostre esclau." En l'escena a la qual he fet referència, Jesús va prendre "el criadet" que servia a taula, el va posar enmig d'ells i després el feu reclinar a taula al seu costat (9,36), sempre que seguim el text del Còdex Beza i no el dels altres manuscrits, que parlen d'un infant a qui Jesús va prendre en braços i l'abraçà. Ara els motiva posant-se ell mateix com a exemple: "I és que el Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom." Una lliçó molt actual. ■

Diumenge XXIX de durant l'any

Lectura primera

Is 53,10-11

Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el designi del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

Salm responsorial

32

La paraula del Senyor és sincera, es manté fidel en tot el que fa; estima el dret i la justícia, la terra és plena del seu amor. R.

R. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.

R. Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, els qui esperen en l'amor que els té; ell els allibera de la mort, i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, auxili nostre i escut que ens protegeix.
Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

Lectura segona

He 4,14-16

Acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu

Lectura de la carta als cristians Hebreus

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

Al·leluia

El Fill de l'home ha vingut a servir, i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.

Evangelí

Mc 10,42-45

El Fill de l'home ha vingut a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

Jesús cridà els seus deixebles i els digué: "Ja sabeu que, a totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com en fossin amos, i els grans personatges

mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 1

Octubre

20. DIUMENGE

Diumenge XXIX de durant l'any, Verd.
Lectures: Isaïes 53,10-11 / Salm 32 / Hebreus 4,14-16 / Marc 10,35-45
SANTORAL: Andreu de Creta, monjo; Artemi, mr.; beat Contardo Ferrini; Irene, vg. i mr.

21. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Efesis 2,1-10 / Salm 99 / Lluc 12,13-21. A Urgell: **Sant Joan de Capestrano, prev.** (ML), Blanc
SANTORAL: Caius, mr.; Celina; Hilarió, ab.; Úrsula, vg. i mr.

22. DIMARTS

Fèria, Verd. Obé, **Sant Joan Pau II, papa** (ML), Blanc. Lectures: Efesis 2,12-22 / Salm 84 / Lluc 12,35-38
SANTORAL: Marc, b. i mr.; Maria Salomé; Nunilona i Alòdia, vg. i mr.

23. DIMECRES

Fèria, Verd. Obé, **Sant Joan de Capestrano, prev.** (ML), Blanc. Lectures: Efesis 3,2-12 / Salm Isaïes 12,2-3-4bcd.5-6 / Lluc 12,39-48. A Urgell: **Dedicació de l'església catedral** (S i

F), Blanc

SANTORAL: Oda, vg.; Servand i Germà, mr.

24. DIJOUS

Sant Antoni Maria Claret i Clarà, b. (MO), Blanc. Lectures: Efesis 3,14-21 / Salm 32 / Lluc 12,49-53
SANTORAL: Duna, vg. i mr.; Martirià, mr.

25. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Efesis 4,1-6 / Salm 23 / Lluc 12,54-59. A Girona: **Mare de Déu del Collell** (MO), Blanc. A Tarragona i Vic: **Sant Bernat Calvó, b.** (MO), Blanc
SANTORAL: Crisanti i Daria, mr.; Crispí i Crispinià, mr.

26. DISSABTE

Del dissabte, Verd. O bé, **Memòria de Santa Maria en dissabte** (ML), Blanc. Lectures: Efesis 4,7-16 / Salm 121 / Lluc 13,1-9. A Vic ciutat, **Sants Llucià i Marcià, mr.** (ML), Vermell
SANTORAL: Evarist, p. i mr.; Rústic, b.; Viril, ab.

El Sant 22 d'octubre

Joan Pau II, papa

Karol J. Wojtyła va néixer a Wadowice, Cracòvia, el 18 de maig del 1920. El 1942, enmig de la II Guerra Mundial, va prendre la decisió d'ingressar al Seminari clandestí de la ciutat. Un cop acabada la guerra, va poder continuar els estudis a la facultat de Teologia, fins que va ser ordenat l'1 de novembre del 1946. El seu arquebisbe el va enviar a Roma perquè pogués finalitzar el doctorat, i quan va tornar a Polònia, va esdevenir professor de Filosofia moral i Ètica social al Seminari major de Cracòvia i la Universitat. El 1964 va ser nomenat arquebisbe de Cracòvia pel papa Pau VI, i tres anys més tard fou creat cardenal. Va contribuir en el Concili Vaticà II amb l'elaboració de la *constitutió Gaudium et spes*, i va

participar en totes les assemblees del Sínode dels Bisbes. Després de la mort de Joan Pau I, Wojtyła va començar el seu pontificat amb el nom de Joan Pau II, que duraria 26 anys (el tercer més llarg de la història). Va implementar les reformes iniciades pel Concili Vaticà II i va contagiar al món el seu amor per Déu. Se'l considera el Papa de la llibertat i la fidelitat. Va recórrer el món per lluitar per la pau i l'ecumenisme, mostrant-se sempre proper als fidels. Aquesta proximitat va fer que el 1981 patís un atemptat a la plaça de Sant Pere. Dos anys més tard, es va reunir amb l'agressor i el va perdonar. Va morir el 2 d'abril del 2005, i va ser canonitzat pel papa Francesc el 2014. ■

MN. JOSEP TEIXIDÓ CUENCA
Delegat de Pastoral Sacramental
de Barcelona

Quan el celebrant principal diu “Pregueu, germans” és quan en l’actualitat cal aixecar-se

Quan dempeus?

No fa massa dies, una persona em feia notar que, havent anat a missa en parròquies diverses en pocs dies, a l’inici de la litúrgia de l’Eucaristia, segons el lloc, les persones s’aixecaven en moments diferents. Alguns, quan comença el prefaci: “El Senyor sigui amb vosaltres”; d’altres, en iniciar-se l’oració sobre les ofrenes i d’altres quan el president de la celebració diu: “Pregueu, germans (i germanes), perquè aquest sacrifici meu i vostre...” Aleshores —em deia— quin és el moment per aixecar-se? Qui ho fa bé i qui no? Anem a pams:

Cal dir que en la primera edició del Missal Romà de 1970, el poble s’aixecava quan s’iniciava el prefaci amb el diàleg inicial. Més tard, amb la segona edició del Missal, el poble s’aixecava quan el president de la celebració deia l’oració sobre les ofrenes, ja que sempre que estem fent una oració restem dempeus. Però en la tercera edició del Missal es va veure que l’oració comença precisament abans, quan el celebrant principal diu “Pregueu, germans”, com el seu nom indica. I és així com en l’actualitat cal aixecar-se.

Amb això, cal fer pedagogia a les nostres comunitats, bo i ajudant-les a entendre i a realitzar amb fidelitat els ritus, gestos i pregàries que la litúrgia ens ense-

nya, fidels a la veritat de les coses. Si diem “Preguem”, evidentment cal estar drets, com en la resta de pregàries de la celebració litúrgica, com ara en l’oració col·lecta, en l’oració conclusiva de la pregària dels fidels, en l’oració de postcomunió i no cal dir en la resta de la pregària eucarística. No tenia sentit que bo i invitant-nos a pregar i seguidament pronunciar l’oració sobre les ofrenes l’assemblea restés asseguda; era una incongruència.

Per tal de poder corregir aquesta situació, cal formar bé a tothom en la ciència litúrgica i simplement amb un gest amb les mans fer aixecar l’assemblea i, fora del context de la celebració eucarística, poder fer pedagogia litúrgica, perquè tot té un perquè i un sentit. Hem de recordar que en la celebració litúrgica no fem mimesi sinó anamnesi, memorial del Misteri Pasqual de la passió, mort i resurrecció del Senyor.

Que amb les nostres paraules, cants i gestos corporals ajudem a centrar el nostre cor, la nostra mirada vers el Senyor, que ens ha deixat aquest Sacrifici nou i perenne, que és el convit del seu amor, com ens recorda l’oració col·lecta del Dijous Sant. Que d’allò visible —els nostres gestos— ens endinsem en l’Invisible, el Senyor, el nostre Déu, que ens convida a viure en plena comunió amb ell. ■

Cent anys de vida al servei del Regne de Déu

Les Missioneres Croades de l'Església continuen sembrant arreu el missatge de Déu.

YOSELIN NAITY BONAFON BALDEON

Juniora

Les Missioneres Croades de l'Església hem començat a viure el 16 de juny del 2024 l'any de la celebració del centenari de la nostra congregació, fundat per santa Nazària Ignàcia un 16 de juny del 1925. Va ser a Oruro, Bolívia, on naixia l'obra de Déu en un poble petit i humil. Nostre Senyor Jesucrist ens continua parlant per mitjà de signes. Ell mateix va néixer en un petit poble, Betlem, i el lloc, "un estable". Per a santa Nazària això va ser clar, ella

sabia que el Déu que coneixia no es podria manifestar en el poder, ni en les riqueses. Així que no va pensar en res del que li suposaria, va confiar en Ell i ho va donar tot.

En fer memòria agraïda d'aquests cent anys, agraïm a totes les nostres germanes que, a exemple de santa Nazària, van servir el Senyor en els més pobres i un exemple concret d'aquest servei el trobem a Barcelona. Arribem al barri del Besòs l'any 1963. S'hi explica que aquest barri, en aquesta època, va acollir molts immigrants i les germanes d'aquest moment, veient les necessitats del barri i de les persones que arribaven,

van promoure la formació laboral per als joves i van obrir l'Escola Santa Maria dels Apòstols. En un principi s'impartien les classes en uns barracons, però a poc a poc es va anar construint un edifici més adequat.

Nosaltres, des del nostre carisma missioner, som comunitat al servei de la missió i durant els 61 anys que portem en el barri s'ha pogut donar resposta a les necessitats urgents de les persones en els següents àmbits:

—Àmbit de l'educació. S'intenta donar una formació integral als nostres estudiants.

—Àmbit social. Tenim la borsa de treball per a immigrants i el repartiment d'aliments a famílies desfavorides.

—Àmbit pastoral. A la parròquia de Sant Paulí de Nola, algunes germanes es dediquen a la formació de catequesi per a infants, acompanyament a joves, celebracions de la paraula, etc. En la pastoral del col·legi, es preparen els temps litúrgics i es convida diverses classes a participar en algunes activitats que, com a germanes, organitzem.

Santa Nazària ens va deixar escrit a les nostres constitucions (art. 6) que "com que l'Institut és essencialment missioner no es pot subjectar ni acotar en un sol camp d'acció". Aquest tarannà missioner ens mou a continuar sembrant per tots els mitjans possibles el missatge de Déu, que és el seu amor per tots. ■

Club Nous Amics

LLUMS DE NADAL A LA TOSCANA

Del 9 al 13 de desembre del 2024, viu l'experiència dels tradicionals mercats nadalencs

No et quedis sense plaça
i reserva ja amb els preus especials
per als membres del Club Nous Amics!

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics*.
Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. 93 122 67 00

Cartes

Cançó de Ràdio Estel

Soc un dels primers subscriptors de *Catalunya Cristiana* i oïdor diari de Ràdio Estel. A la mitjanit del 2 d'octubre passat, després dels resos dels monjos de Poblet, a la ràdio van emetre la Paraula de Déu i un comentari. Tot seguit, van iniciar una selecció musical amb una peça excel·lent de Michael Jackson. El cantant anava acompanyat d'unes veus, com a cor de fons, i bona música. Em podríeu dir quin és el títol de la cançó i en quin vinil o CD el puc trobar? Moltes gràcies.

GENÍS DE TERA DOMÈNECH

Es tracta de la cançó *Heal the world*, de Michael Jackson. Està inclosa a l'àlbum *Dangerous*, publicat el 1991 pel segell discogràfic Epic Records.

MARIA-SIERRA RODRÍGUEZ
Departament Musical de Ràdio Estel

Suggeriments per al setmanari

Estic molt content de tenir accés a l'edició digital de *Catalunya Cristiana* perquè em permet llegir la revista a la pantalla de l'ordinador amb lletra tan gran com calgui. Quan la meva esposa ha llegit el que l'interessava de l'edició en paper, la deixem a la parròquia perquè d'altres la puguin llegir.

Trobo a faltar els comentaris de Mn. Antoni Mateo (al cel sigui). Us suggerixo dedicar un raconet al Catecisme de l'Església catòlica perquè és molt ric i poc conegut. Avui m'ha cridat l'atenció aquest text: "Tota societat refereix els seus judicis i la seva conducta a una visió de l'home i del seu destí. Fora de la llum de l'Evangeli sobre Déu i sobre l'home, les societats es tornen fàcilment totalitàries" (Catecisme de l'Església catòlica, núm. 2.257).

Un altre suggeriment, per fomentar l'interès pels llibres amb contingut religiós, seria incloure una secció, "Hem llegit", on podríeu destacar algun pensament interessant, encara que no sigui d'un escriptor reconegut.

RAMON PALLÀS

La música

Amb la música es pot viatjar ben lluny i tenir cura de la teva salut mental i emocional; escriure tot el que sents renovant-te totalment com a persona.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:

redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Congrés sobre la resurrecció

La germandat de Nostre Senyor Ressuscitat (Còrdova) organitza el I Congrés Nacional de Germandats de la Resurrecció *Resurrexit*, del 8 al 10 de novembre. Al programa d'actes figura una "Pregària" que he tingut el gust d'elaborar amb la major il·lusió del món.

Senyor Jesús Ressuscitat:
Dels teus llavis puríssims van sortir
les paraules més boniques
que s'han pronunciat
sobre la faç de la terra:
"Jo soc la resurrecció i la vida.
Qui creu en mi,
tot i que hagi mort, viurà.
I tot el qui creu en mi,
no morirà per sempre."
Tu que, ressuscitat, no deixes
mai de sorprendre'ns,
i ets viu "aquí i ara",
camina amb nosaltres cada dia,
il·lumina els somnis que portem
dins,
impulsa els nostres afanys i projec-
tes.
(...)

Avui també ens demanes, Senyor,
Senyor, "anar a Galilea",
el lloc de la vida quotidiana,
els carrers que recorrem cada dia,
els racons de les nostres ciutats,
on Tu ens precedeixes i et fas pre-
sent,
en la vida dels que passen al nostre
costat
i comparteixen amb nosaltres el
temps,
la llar, el treball, les dificultats,
les esperances.
A Galilea aprenem
que podem trobar-te "ressuscitat"
en els rostres dels nostres germans,
en l'entusiasme dels qui somien
i en la resignació dels que estan
desanimats,
en el somriure dels que s'alegren
i en les llàgrimes dels que pateixen,
sobretot, en els pobres i en els mar-
ginats.

Senyor Jesús Ressuscitat:
Tu ens estimes sense límits i
visites totes les nostres situacions
de la nostra vida.
(...)

Amb tu la vida canviarà,
perquè va més enllà de tota derrota,
maldat i violència,
més enllà de tot patiment
i més enllà de la mort.
El Ressuscitat viu i
el Ressuscitat governa
la Història. Amén.

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

“Faig a la cultura catalana una aportació benintencionada”

Mn. Josep Ruaix i Vinyet publica “Poesia completa (1957-2023)”

MAC
Redacció

Mn. Josep Ruaix i Vinyet (Moià, 1940) és un il·lustre gramàtic i escriptor. L'any 1966 va ser ordenat de prevere. Ha estudiat Humanitats, Teologia i Filologia clàssica. Al bisbat de Vic ha exercit diversos càrrecs parroquials. Professor de català, gràcies a la seva experiència, ha elaborat nombrosos manuals per a l'aprenentatge i aprofundiment de la llengua: *El català en fitxes*, *Català fàcil*, *Estudis de llengua*... Ha estat guardonat, entre altres reconeixements, amb el Premi Bages de Cultura, la Creu de Sant Jordi i la Medalla Bisbe Oliba. Acaba de publicar el llibre *Poesia completa (1957-2023)*, d'Editorial Claret, una antologia completa de la seva producció poètica.

Què significa per a vostè aquest volum, on es recull la seva producció poètica?

Pragmàticament, significa posar ordre en les meves coses, atesa la meua edat. Així, moltes persones i institucions que han estat objecte de la meua labor poètica tindran un recull fàcil de manejar, on trobaran les referències que els interessin, com jo mateix, mentre el Senyor em doni vida i enteniment, podré fer. Idealment, significa oferir al públic en general uns fruits que potser tastaran de gust, alhora que faig a la cultura catalana una aportació benintencionada, que ja es veurà quin abast pot tenir.

Què hi trobarà el lector?

Doncs una primera part amb la

poesia que he anat elaborant al llarg de seixanta-set anys i que considero canònica (és a dir, literàriament vàlida), distribuïda en les set etapes en què veig configurada la meua vida (descomptant la infantesa), més una secció amb la lletra dels *Cants per a la litúrgia* (volum amb música de Valentí Miserachs, publicat l'any 1998), una altra amb les *Nadales calderines* (poesies nadalenques que van de l'any 1999 al 2023, ambdós inclusivament) i encara una altra amb el llibret del *Diàleg patriarcal* (oratori musicat igualment pel mestre Miserachs i que fou interpretat en els anys 2018-2019). I una segona part amb les composicions no canòniques (és a dir, sense valor literari), que m'he atrevit a publicar per raons documentals. A més, el lector curiós podrà observar —gràcies a l'ordre cronològic de les dues parts i comparant l'una amb l'altra, com també tenint en compte les introduccions a cada secció i les notes a peu de pàgina— un determinat procés d'aprenentatge de l'art poètic.

Quins són els eixos principals de la seva poesia?

L'eix religiós, l'eix patriòtic (que comença pel meu poble, Moià, i s'expandeix a tots els Països Catalans) i l'eix de les relacions socials, barrejant-s'hi l'eix pròpiament líric, o sigui, l'expressió dels propis estats d'ànim.

És la poesia el millor gènere per expressar la fe?

Més que “el millor gènere”, crec que és un bon gènere. Així ho trobem,

pel que fa a la religió judeo-cristiana, en la Bíblia, amb els sovintejats cànctics que hi apareixen i amb el monument literari que és el llibre dels Salms. En les èpoques postbíbliques i limitant-nos al cristianisme, tenim una immensa producció poètica, des de Prudenci (segle IV) fins als nostres dies, passant per Venanci Fortunat (segle VI), Dant (segle XIII), Joan de la Creu (segle XVI), Milton (segle XVII) i els nostres Lluï, Ausiàs Marc, Verdager, Maragall, Bertran i Oriola, Pere Ribot, Josep M. Boix i Selva, Climent Forner, etc. La fe també s'expressa sovint poèticament en la litúrgia (com en els himnes) i en la devoció popular (com en els goigs).

Quins poetes són els seus referents?

Els clàssics, antics i moderns. Vaig gaudir d'una formació humanística que em va assenyalar grans

models. Ara bé, com que he tingut ocasió de llegir bastant, suposo que hi ha dins meu, en l'aspecte literari, múltiples influències.

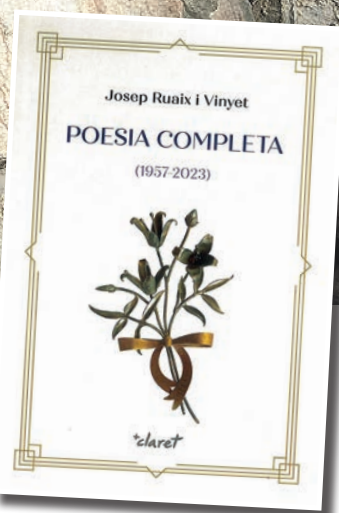
Quin consell donaria als joves poetes que tot just ara comencen?

Que practiquin el *labor limae* horacià, és a dir, que vagin llimant les seves composicions, que es facin aconsellar per persones enteses, que observin l'art dels poetes consagrats, que mirin d'escriure amb equilibri de fons i forma, o sigui expressant idees i sentiments d'una manera bella.

Una reflexió poètica final...

Doncs la tanka que vaig compondre en complir trenta-un anys:

Balancejant-se
entre abismes i estrelles
sento ma vida:
ona d'escuma fràgil
que Algú empeny vers la platja. ■

L'autor, fotografiat el 31 d'agost passat, davant de la pedra que duu esculpit un poema seu a la costa de la Creu de Moià.

“El lector curiós
podrà observar un
determinat procés
d'aprenentatge de
l'art poètic”

“La situació és horrible. Estem en perill constant”

Sor Maya El Beaino, religiosa al sud del Líban

Ajuda a l'Església Necessitada

Israel ha intensificat els bombardejos al Líban.

JOSUÉ VILLALÓN

Ajuda a l'Església Necessitada

Augmenta l'escalada bèl·lica al Líban, on l'exèrcit d'Israel intensifica els bombardejos i ha començat una operació terrestre. L'Església libanesa ha mostrat el seu rebuig a la guerra, demanant pregàries i més esforços per la pau. Els cristians libanesos, que representen el 30% de la població, estan dispersos arreu del país i veuen amb gran preocupació que aquesta guerra afecta tothom.

Al convent de Sant Josep, situat a Ain Ebel, al sud del Líban, a només cinc quilòmetres de la frontera israeliana, hi ha la germana Maya El Beaino: “Aquí encara hi ha uns 9.000 cristians distribuïts en tres

pobles. Correm un perill permanent”, assegura aquesta religiosa de la congregació de les Germanes dels Sagrats Cors de Jesús i Maria. “Aquí no hi ha un hospital a prop i només tenim tres hores d'electricitat al dia. Això significa que no tenim aigua ni connexió a internet per contactar amb la Creu Roja.”

Malgrat aquesta situació, sor Maya ha decidit quedar-s'hi per ser més a prop dels més necessitats. Aquest és un exemple del testimoni de fe, d'amor a Déu i a les persones de l'Església libanesa. A Rmeich, una altra localitat libanesa de la regió, la presència de les germanes és un consol per als qui viuen sota els bombardejos: “Tothom parla de la gent que ha fugit pels atacs, però ningú no parla dels nombrosos cristians que han optat per quedar-s'hi per-

què tenen por de perdre casa seva i la seva terra per sempre. La situació és horrible, però no els abandonarem.”

La fundació pontifícia Ajuda a l'Església Necessitada (ACN), que acaba de llançar la campanya “SOS Líban”, ha proporcionat per mitjà d'aquesta religiosa ajuda mèdica en els darrers mesos a 1.200 persones que han quedat a Ain Ebel malgrat el perill. A més, ha finançat ajuda en forma de paquets d'aliments per a milers de famílies necessitades del sud del Líban. Aquesta ajuda creixerà en les properes setmanes.

Des de la diòcesi de Sidó, el seu bisbe Maroun Ammar ha assegurat: “Moltes persones han abandonat casa seva al sud del Líban i s'han refugiat a la nostra diòcesi. Haurérem d'ajudar els desplaçats i distribuir-los paquets d'aliments.”

ACN també fa una crida urgent a la pregària pels habitants del sud del Líban, per les víctimes de la guerra, pels refugiats i per la fi de la violència. “Preguem al Déu de tot consol que escolti les nostres pregàries”, ha dit Regina Lynch, presidenta executiva d'ACN Internacional, “i que permeti que el seu amor i compassió toquin els cors dels implicats en els combats per inspirar-los a cercar solucions pacífiques”. ■

Més informació i donatius:

L'Església libanesa ha mostrat el seu rebuig a la guerra, demanant pregàries i més esforços per la pau

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

El sistema immunitari, important per retardar l'envelliment

Agustí Codinach

Tenir cura del sistema immune és fonamental per evitar un envelliment prematur.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Quan parlem de la composició d'un organisme, anomenem sistema qualsevol conjunt d'òrgans especialitzats a dur a terme una funció determinada. Està constituït fonamentalment per un sol teixit. I així, en el nostre cos, hi trobem el sistema nerviós, el sistema adipós, el sistema ossi... i també el sistema immunitari (o simplement, immune), responsable de protegir-nos d'amenaques externes, com

els microbis causants de malalties. Ara també se li ha vist una altra missió: és el sistema encarregat d'eliminar les cèl·lules que, pel motiu que sigui, han deixat de fer bé la seva feina, com són, per exemple, les que podrien formar un càncer. I, és clar, les cèl·lules que han envellit poden ser de les malignes i també resulten eliminades per aquest sistema immunitari.

La conseqüència clara de tot això és que cal que tinguem ben cuidat el sistema immune si volem prevenir-nos d'un envelliment abans d'hora. Sobre aquest punt s'ha publicat un article a la revista *Nature*, firmat per l'equip dirigit pel doctor Irving Weissman, de la Universitat de Stanford (Califòrnia), on expliquen que és possible fer que el sistema immune no perdi la força que té en un principi per retardar l'envelliment, mantenint unes reserves equilibrades de diferents tipus de cèl·lules

mare, sobretot limfòcits. Aquestes cèl·lules es fabriquen al moll de l'os i aquests investigadors descobriren que amb el pas del temps s'hi fabriquen menys limfòcits, que són els responsables de la defensa immune. Per tant, la solució es troba a restablir-ne l'equilibri de producció. Aleshores van tractar un grup de ratolins vells amb uns anticossos manipulats que aconseguien una proporció més alta de limfòcits. L'efecte durava uns dos mesos, però era, pràcticament, el que s'esperava.

Ara bé, encara no se sap si l'experiment funcionarà també en els humans, però s'ha fet un pla d'assajos per als pròxims cinc anys. El que ha quedat clar per ara és que el sistema immune té un paper decisiu en el deteriorament (envelliment) d'un organisme i que no és impossible modificar-ne la seva acció. Si s'arriben a aconseguir resultats aprofitables ja ho sentirem a dir... ■

TRADICIONS REMEIERES

La murtra i els murtrons

Flickr / condiru

La murtra té grans propietats balsàmiques i antireumàtiques.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

La murtra (llat., *Myrtus communis*; cast., *arrayán*) és una planta molt aromàtica que gaudeix de notables propietats remeieres i gastronòmiques. És un bon substitutiu del llorer. La murtrera sol florir a mitjans de juny i els murtrons maduren a l'entorn de Tots Sants. Els brots de murtra i, principalment, els murtrons s'usen per perfumar la carn de caca. En l'antiga cuina caputxina els murtrons substituïen els claus

d'espècie que hom clavava a la carn per tal d'adobar-la i de perfumar-la convenientment. La infusió de fulles i baies de la murtra és de gran utilitat per estovar la tos i, també, per combatre les infeccions bucals. A més, la murtra és una planta febrífuga que, alhora, gaudeix de notables propietats balsàmiques i antireumàtiques.

Antigament es feia un vi aperitiu adobat amb murtra, i encara avui amb els murtrons macerats i passats per l'alambí es prepara un licor estomacal de grans propietats digestives que a Itàlia en diuen *mirtillo*. En època medieval, santa Hildegarda de Bingen (†1179), doctora de l'Església, gran experta en herbes remeieres, recomanà la utilització de la murtra per fer cervesa de la més sana (cf. S. Hildegardis abbatissae Opera omnia, Pa-

risiis 1882, P. L. 197, cols. 1240-1241 "*De mirtelbum [...] quis cerviseam parare voluerit, folia et fructus ipsius arboris cum cervisea coquat, et sana erit, et bibentem no laedit*"). D'altra banda, els frares caputxins d'abans de l'exclaustració per a la elaboració del rapè (el famós tabac en pols dels frares) durant la fermentació de les fulles les adobaven amb mel i amb murtra. Per la seva banda, fra Jacint de Sarrià, expert en herbes remeieres, escriví l'any 1751 en el convent de Vilanova de Cubelles que la murtra és una planta "freda y seca, que restreny y corrobora. Lo aixarop de murtra és molt restringent, y ataca los fluxos de sanch del pit y mitiga la tos" (BHC, *De algunas herbas*, f. 201). A l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, de l'arç blanc o espinalb i les seves propietats remeieres. ■

ERMES RONCHI

La danza de los vientres
Editorial Paulinas, 2024,
64 pàg.

Tres meditacions de l'evangeli de Lluc sobre l'Anunciació i la Visitació. Una lectura adient per al temps de l'Advent i la preparació per al Nadal, que ofereix un punt de vista diferent, però igualment fonamental.

EDUARD IBÁÑEZ i BERNAT SELLARÈS (coords.)

Invertir per vestir un nou món
Editorial Claret-Justícia i Pau, 2024,
60 pàg.

Anàlisi del que significa invertir des d'una visió humanista cristiana i, al mateix temps, aporta casos reals d'inversió que refan i materialitzen aquest vincle entre economia i moral.

JOSEP-IGNASI SARANYANA

Creure i mirar d'entendre
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2024, 528 pàg.

Radiografia del món cristià posterior al Concili Vaticà II, farcida de referències a intel·lectuals de casa nostra, a teòlegs, filòsofs i historiadors europeus i americans, a membres de la cúria vaticana i als darrers tres papes.

SERGI BELBEL

Acte de fe
Edicions Proa, 2024, 520 pàg.

Durant el saqueig del call de Sevilla, dues famílies jueves són atacades per un grup de cristians exaltats. Anys després, l'estudiant de teologia Manuel Núñez s'implica en la causa inquisitorial contra els falsos conversos.

SALLY ROONEY

Intermezzo
Edicions del Periscopi, 2024, 504 pàg.

En Peter, advocat, i l'Ivan, jugador d'escacs, són germans, però no sembla que tinguin res en comú. Tots dos, sumits en el desconsort, encaren una oportunitat per descobrir quanta vida pot contenir un mateix a dins sense esclatar.

ANDREI PLATÓNOV

En un món preciós i furibund
Edicions de 1984, 2024,
416 pàg.

Setze relats d'Andrei Platónov, un dels grans autors de la literatura russa del segle XX. Trens, estepes, revolució i desamparança dibuixen el món que l'escriptor va saber retratar amb un llenguatge únic.

CRÍTICA DE TEATRE

L'ànima d'un musical de nova generació

ANDREU SOTORRA
andresotorra@gmail.com

Una escena del musical "Ànima", sobre el cinema d'animació dels anys trenta del segle passat, al Teatre Nacional de Catalunya.

Què és més important, el personatge de la Blancaneu o els set nans? Què és més important: un dibuixant d'animació o una dibuixant d'animació? Vet aquí una de les tesis d'aquest musical de creació i producció catalana que excel·leix per la composició, el llibret, la interpretació en tots els seus registres, l'escenografia i, en general, la posada en escena.

La protagonista és la Greta, una jove nord-americana dels anys trenta del segle passat, que viu en un poble no gaire gran, que conviu precàriament amb una germana amb dues criatures bessones en una tenda de sabateria heretada dels seus pares. La Greta vol arribar a ser dibuixant de films d'animació. Però, quan fa les maletes per fugir a Los Angeles i es presenta a una convocatòria dels estudis de Walt Disney per formar part del grup de dibuixants de la pel·lícula *La Blancaneu i els set nans*, es veu marginada, malgrat la seva imaginació espontània en el dibuix, pel sol fet de ser dona.

La companyia d'*Ànima* és una alenada d'aire fresc a l'engròs en el teatre musical català. Els autors de

l'espectacle *Ànima*, que és una història de ficció sobre el que podia passar i segurament va passar al voltant de la indústria del cinema d'animació de l'època, han posat al capdavant el personatge de la jove Greta, interpretat sensiblement i delicadament per l'actriu i cantant Paula Malia, acompanyada d'una companyia excel·lent sense excepcions.

Ànima és un musical apte per a tots els públics. El cinema d'animació és, més que mai, una de les tendències artístiques que més captiven el públic juvenil. Música, cant, paraula, moviment, ball, claqué inspirat en els trenta, crispates i vestuari romàntic d'un temps que ja forma part del mite del passat i que fa un viatge imaginari als no tan feliços però sí esclatants anys trenta del segle XX. Tot embolcallat amb una esplendor de maquinària escenogràfica que transporta els espectadors al Hollywood més efervescent. *Ànima* és un espectacle total que demana a crits una nova oportunitat i es mereix un llarg recorregut que ha començat en una producció pública i que hauria de ser recuperada pel teatre privat. ■

AMB BON HUMOR

"ÀNIMA". IDEA: Oriol Burés
TEXT: Blanca Bardagil i Marc Gómez
MÚSICA: Adrià Barbosa
INTÈRPRETS: Alexandre Ars, Oriol Burés, Bernat Cot, Víctor G. Casademunt, Marc Gómez, Paula Malia, Bernat Mestre, Berta Peñalver, Diana Roig, Joana Roselló, Pol Roselló Welsz, Aina Sánchez, Clara Solé, Lucía Torres, Annabel Totosaus, Toni Viñals
DIRECCIÓ ESCÈNICA: Gara Roda
DIRECCIÓ MUSICAL: Enric Garcia Sala Gran, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona
Fins al 27 d'octubre

CRÍTICA LITERÀRIA

Patrimoni berguedà —

**ALEIX CALLE
PADULLÈS**

Estudiant de 4t d'Història

JOAN POSTIUS I SALA

(amb pròleg de Ramon Felipó)
*Guía de Berga y de su comarca y del
real santuario de Queralt*
Ediciones La Tempestad, 2023,
128 pàg.

Ramon Felipó (Manresa, 1950) és advocat i bibliòfil berguedà, amb trajectòria en l'estudi i recuperació de la història de la societat berguedana dels segles XIX i XX fins a avui. El 2023 Felipó reedita aquesta guia escrita pel pare Postius. Al seu pròleg, parla de Joan Postius Sala (Berga, 1876 – Solsona, 1952), capellà que va ser l'ideòleg principal de la coronació canònica de la Mare de Déu de Queralt.

El llibre ofereix una descripció de la geografia, història, religió i itineraris de Berga i comarca, i del santuari de Queralt. Parla de topònims com el grec *Athanagia* ("porta difícil") o el romà *Castrum Bergium*. També dels límits del partit judicial de Berga, aleshores amb 33.116 habitants. Pel que fa a la història, es basa en Jacint Vilar-daga. Al l'era antiga, una curiositat és que consideraven Quintilià, Màxim i Torcuat com a màrtirs berguedans a les persecucions dels Cèsars.

Berga es troba dins del bisbat de Solsona des del 1593. El cens parroquial de Berga el 1904 era de 2.737 famílies. Quant als itineraris comarcals, destaca el ferrocarril de Manresa-Berga-Bagà. Descriu els antics quatre barris de Berga: Capdamunt de la Vila, Carrer Major, Raval i Sant Pere, així com els diferents edificis religiosos i les Constitucions de la Comunitat de Preveres de Berga del segle XV. També tracta de la Patum, destacant la professó del Triomf amb tabal, mulassa, àliga, gegants, nanos, ball de bastons, diables, sant Miquel i l'àngel, etc.

Pel que fa a Queralt, explica que el 1386 s'erigí una capella vora el lloc on fou trobada la imatge i el 1725 va ser quan s'assolí la sol·licitud per aixecar un nou santuari. Parla de la troballa de la imatge, l'administració del santuari i donatius per la festa del 1916. Felipó recupera aquesta obra recopiladora del patrimoni berguedà d'inicis del segle XX del pare Postius, cabdal en la coronació del 1916, fet corroborat per Agustí Mariné Cunill (de la família de Postius i gran amic i parent llunyà del qui subscriu aquest article). ■

UN NOU LLINDAR

Qui ho podia
imaginar?

Mai no hauríem pogut imaginar quan érem petits i vèiem pel·lícules de guerra, que un dia veuríem en directe el trist i horrible espectacle de contemplar com es mata en directe, en viu. Davant les guerres en curs, quan veiem que domina més la llei del talió que no l'amor als enemics, un es demana: quin és el camí possible per arribar a un bon enteniment i fer que la fidelitat i l'amor es trobin i la justícia i la pau s'abra- cin?

Mentrestant, les xifres de morts, a la terra de Jesús, ja passen de 42.000. Qui és capaç d'assumir aquest genocidi i viure amb la consciència tranquil·la? Qui és capaç d'apropriar-se el primer atemptat de 1.200 morts i també quedar tan tranquil i amb ganes de represàlies? En tota confrontació, és molt difícil prendre partit quan hi ha tant d'odi, tanta resposta irracional. Però, si un s'ha de posar d'una part, ha de ser de part de les víctimes, i cal agrair l'exemple i l'acció solidària de tants voluntaris que mai no acaben la feina de socórrer noves víctimes. Mentre molts són evacuats i marxen de la guerra, són un exemple aquells religiosos que han decidit quedar-se i estar al costat dels qui necessiten més ajuda, mentre les bombes els cauen a pocs metres.

En aquestes circumstàncies, encara que sigui difícil i sembli una utopia, no haurem de callar la motivació de l'esperança, la que ve imperada per la confiança i l'amor. Paraules estranyes enmig de l'odi de guerra i de l'abús obsessiu de poder. Ningú no ens impedirà que diguem ben fort que la humilitat i el perdó en són la solució, la que renuncia a la violència i es decideix a començar de nou des de l'amor, com ho ensenya i practica Jesús.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Obispo de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Eloi Aran, Pilarín Bayés, Yoselin Naity Bonafon, Aleix Calle, Josep Rius Camps, Ángeles Conde, Carme Escales, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà, Tica Font, Antonio Gil, Oriol Gil, Daniel Gil, Luis Miguel Luna, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Lucia Montobbio, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Pepe Pedregosa, Quique, Valentí Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Josep Teixidó, Josué Villalón

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralte

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

PARES TEATINS

El **diumenge 20 d'octubre**, a les 17.00, recital de piano. Donatiu mínim: 5 euros; el **divendres 25**, a les 19.30, Ensemble Cuartos de Barcelona. Donatiu: 12 euros (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

SEMINARI CONCILIAR

El **dimecres 23 d'octubre**, a les 12.10, Quarta Hora de l'Ateneu Sant Pacià amb la xerrada *Las bibliotecas públicas de la Ilustración al Romanticismo: contexto cultural de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminario de Barcelona* (ss. XVII-XIX) amb Pedro Rueda.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

El **dimecres 23 d'octubre**, a les 18.00, presentació del llibre *Cartas de Ignacio de Loyola con mujeres de su tiempo*, d'Hugo Rahner. Hi participen José García de Castro, Mara Millà i Montse Massó (c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona).

AULA MOUNIER

El **dijous 24 d'octubre**, a les 19.00, presentació del llibre de Josep Lluís Vázquez Borau *Madeleine Delbrêl, una mística en el mundo obrero* amb Mn. Pepe Rodado, l'autor, Sara Fernández, Martí Vila i Esperança Puig-Pey (c/ Diputació, 231 - Barcelona).

SOPAR HORA EUROPEA

El **dijous 24 d'octubre**, a les 19.45, amb el tema *L'alegria, font del bon humor* (Ignasi Batlle, Joan Pera i Angie Rosales) al restaurant La Lluna de Barcelona (tel. 619 575 027).

PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA

El **dissabte 26 d'octubre**, a les 20.15, concert solidari del Trio Inmíria i el Petit Cor Ensemble Sagrada Família a la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors (c/ Begur, 8 - Barcelona).

MONESTIR DE LA VISITACIÓ DE SANTA MARIA

El **diumenge 27 d'octubre**, Nen de Praga, a les 17.00, missa (passeig Vall d'Hebron, 256 - Barcelona).

Girona

CONCERT

El **diumenge 20 d'octubre**, a les 19.00, concert entorn de Händel, Bach i Vivaldi a la catedral de Girona.

Tarragona

FAMÍLIA

El **dijous 24 d'octubre**, a les 19.00, presentació del llibre *La vida en parella pot ser una meravella* de Juanjo Fernández a la llibreria La Capona de Tarragona.

L'ORGUE DEL VENDRELL

El **divendres 25 d'octubre**, a les 20.30, concert *Els organistes del Vendrell* amb Joan Marc Ferrer, Salvador Guasch, Jordi Lluís Guitart, Josep M. Guitart, Ferran Herro i Àlex Jordi a l'església del Vendrell.

POBLET

El **dissabte 26 d'octubre**, a les 20.45, X Festival Internacional d'Orgue de Poblet amb Louis-Noël Bestion de Camboulas.

Terrassa

CONCERTS DE MARATA

El **diumenge 20 d'octubre**, a les 11.00, concert de Ventus Quartet a l'església de Santa Coloma de Marata (les Franqueses del Vallès).

TAIZÉ

El **divendres 25 d'octubre**, a les 20.45, pregària a l'estil de Taizé al monestir de Sant Cugat del Vallès.

Urgell

URGELIA SACRA

El **dissabte 26 d'octubre**, a les 11.30, visita guiada a la Mare de Déu dels Àngels de Llívia, amb Gerard Cunill. Reserves: tel. 693 720 202.

Vic

MUSEU EPISCOPAL DE VIC

El **dissabte 26 d'octubre**, a les 17.00, taller *Aprenem a mirar la xocolata*.

P. BORJA PEYRA I GNA. SARA PICHER

Coordinadors del We Work a Poblet i Vallbona

“Hem de ser tocats per la Bellesa en majúscules, que és el Crist”

FRA BERNAT FOLCRÀ

El monestirs de Poblet i Vallbona proposen un programa de quatre caps de setmana (el primer s’ha fet a l’octubre a Vallbona): al desembre, a Poblet; al març, a Vallbona, i al maig, a Poblet, anomenat We Work. Com expliquen els coordinadors, el P. Borja Peyra i la Gna. Sara Picher, els joves són “benvinguts per ajudar-nos a construir galliners, horts; per pintar. Es tracta d’aprofitar la mediació del treball i proposar-ho com un lloc de contacte, perquè es pugui construir una amistat i un coneixement mutu. Creiem que en els joves hi ha la necessitat de saber que la nostra realitat existeix”. Més informació: www.poblet.cat.

És una experiència mixta a tots dos monestirs?

Sí, venen de forma mixta als dos monestirs per tenir aquest contacte amb la pregària, la litúrgia i el treball monàstic i conèixer altres persones. Ens semblava molt important que hi hagués joves dels dos sexes tant a Vallbona com a Poblet, perquè l’experiència sigui el més espontània possible.

Com neixen un jove la vocació a la vida monàstica?

Necessitem no només una atenció interior i una pràctica de l’oració, sinó també un lloc on poder escoltar la crida de Déu, un institut o una realitat eclesial on es pugui rebre aquesta crida. A partir d’aquí, Déu sap com fa les coses. El fet que un jove conegui les nostres comunitats i senti la necessitat de comprometre’s més, de fer un pas més, realment és un misteri, una cosa que no podem provocar artificialment, sinó que és l’obra de la gràcia.

Quina és l’experiència dels joves que venen a Vallbona?

És veritat que els joves queden fascinats per la bellesa del lloc, pel cant, pel treball que fem, però els falta l’encontre amb el Crist, l’enamorament amb el Crist. Hi ha una bellesa que és més superficial, que passa, però hem de ser tocats per la Bellesa en majúscules, que és el Crist. Els monjos som una esputa, una petita bellesa, en minúscules, de la Bellesa en majúscules. Si els joves descobreixen que aquesta bellesa en minúscules ve de la Bellesa en majúscules, optaran per tenir una continuïtat amb la vida monàstica.

Quina és la clau perquè els joves coneguin millor la vida monàstica?

És l’alegria! Al We Work obrim les portes perquè descobreixen que es pot ser feliç amb quatre coses a la vida. Amb Jesús mateix es pot ser feliç i sentir-se plens, no cal res més. No intentem vendre res, sinó mostrar que es pot ser feliç amb una vida austera i amb Jesús només, sense mòbils, sense WhatsApp, sense viatges. El We Work pot ser l’oportunitat per descobrir l’alegria que els monjos i les monges tenim. No podem contenir el que hem descobert, és la perla preciosa.

Com influeixen la litúrgia i el treball manual en l’espiritualitat dels joves que participen en el We Work?

En el We Work treballem i fem comunitat, compartim el que som, el que tenim. Jo construeixo aquest mur o poso aquesta malla i de les germanes rebem una ajuda; aollim els joves, els donem lloc i llit. És una riquesa material i de valors. I en la litúrgia ens enriqueim espiritualment, és l’espai on facilitem que el jove pugui tenir relació ja no tant amb allò material, sinó amb el transcendent, amb el Senyor, des de les seves mateixes paraules, que són el que recitem a la litúrgia. Canviem les eines que donem als joves, aquestes ja no són l’aixada, les pinces de podar o la desbrossadora, sinó el salterí, la paraula de Déu, la Sagrada Escriptura, perquè siguin el mitjà per entrar en relació amb el Senyor. ■

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT